44-77

Akbaba

düşünmeyin

ZİRAAT BANKASI

her yerde
her zaman

SİZLERLE

Ak — 200

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAC

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 44 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 26 Ekim 1977 — Fiatı 4 TL.

BU YÜZDEN BİRBİRİMİZİ YİYORUZ

TÜTSÜLENMİŞ dil balığı, bonfile, kuzu pirzolası, balık yumurtası, ve türlü başka yararlı, bol proteinli ve pahalı yiyeceklerle beslenme olanakları olan Tanrının sevgili kulları... Biliyoruz, davranışımız pek hoş değil ama, bundan sonra ilk sofraya oturuşunuzda aklınızdan aşağıdaki olayı geçirmenizi isteyeceğiz.

1977 yılının Ekim ayının ilk günlerinde, Seyfi ve Zafer adında iki arkadaş, komşularının köpeğini kesip kızarttılar.

Biri terlikçiymiş, biri düğün salonunda çalışırmış. Son zamanlarda ikisi de işsiz kalmış. Olaydan önce kırksekiz saat ağızlarına yiyecek girmemiş. Kızarttıkları köpeği, pis koktuğu için yiyememişler. Üstelik köpeğin sahibi de «Benim cins köpeğimi kestiler,» diye tutturup iki arkadaşı yakalatmış.

«Cins falan değil, basbayağı sokak köpeğiydi,» diyor Zafer ama, işin bu yönü biraz dışında konunun. Köpeğin soyunun-sopunun belli olup olmaması çok az şeyi değiştirir.

Biz burada bazı belirli kişilerin soyuna-sopuna başlamamak için kendimizi güçlükle tutuyoruz. Böyle olayların benzerleri savaş ya da kıtlık zamanında görülür ancak. Savaşta mıyız, yoksa kıtlık mı var? Bir bakıma ikisi de gerçek. Savaştayız. Kendi kendimizle. Kıtlık da var. İyi niyetli ve aklıbaşında adam kıtlığı. Kimi bulutlar üstünde gezinip «lider Türkiye» söylevleri çekiyor, kimi «Bugün kandırırsam yarın da kandırabilirim,» düşüncesiyle gözler içine baka baka yalan söylüyor. Evet, henüz gelişmekte olan bir ülkeyiz ama, köpekleri yiyecek denli de yoksul düşmedik. Eğer elde olanı mantık ölçülerine uygun bir biçimde paylaşsak, kimse köpeklere dokunmak zorunda kalmazdı.

Kime acırsınız şimdi? Kesilen köpeğe mi, köpek yemeye zorlanan iki delikanlıya mı, yoksa bu olayı gazetede okuyup hiçbir şey yapamamanın karamsarlığı içinde kıvrananlara mı?

Acımaya bir kez başlarsanız, köpeğin sahibine de acıyabilirsiniz:

«Ben bekârım. Bir sinemanın bir odasında kalıyorum. Köpeğimin nereden geldiğini bilmiyorum ama, cins bir köpekti. Aklım almıyor abi, insan ne kadar aç kalırsa kalsın, köpek yer mi? Gelsinler, para istesinler, verelim.»

Bu son cümle üzerinde biraz duralım. Sözbirliği etmişcesine, köpeğin sahibinden başka, iki delikanlının eski patronları da aynı şeyi söylemişler:

«Gelsin, para istesin, vereyim.»

Dilenciliğe itilen vatandaşlarımızın sayısının çok fazla oluşu, bir bakımâ bu sakat anlayıştan dolayı değil mi? Sosyal güvenlik deyince akıllara parası olanların eliaçıklığı mı geliyor? Ne geri bir düşünce!

Uygar toplumlarda başı dik gezmek isteyen onurlu kişiler, sıkıştıklarında kendilerine yardım edecek bir koruyucudan çok, emek ve alın teriyle elde edebilecekleri kazançlara sırtlarını yaslamak isterler. İşsiz kaldıklarında kendilerine kanat gerebilecek bir devlet ve iş bulup çalıştıklarında da günün birinde kapı dışarı edilmeyecekleri yolunda sağlam güvenceler isterler.

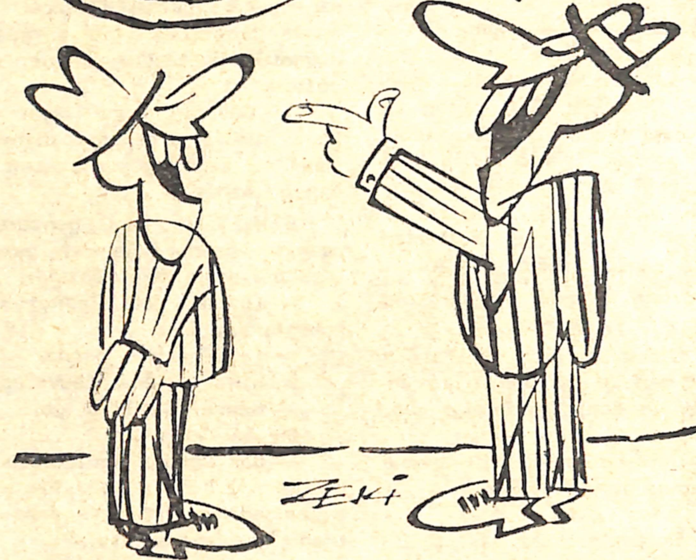
Ellerine tutuşturulacak üç-beş kuruşluk sadaka hiçbir çözüm getirmediği gibi, onurlarına da iyileşmez yaralar açar insanların.

Çözüm yolu bu değildir. Bu noktadan yola çıkılırsa, öne sürülebilecek saçma-sapan çözüm yollarının arkası kesilmez.

Biri çıkıp «İyi etmişler,» diyebilir sözgelimi. «Köpeklerin yenmeyeceğini kim söylemiş? En iyisi bütün açlara köpekleri yedirelim. Hem onlar doymuş olur, hem de sokaklardaki başıboş köpeklerden kurtuluruz.»

Biz her şeyden önce bu düşünce biçiminden kurtulmalıyız.

AKBABA

Okkalı biiir!

Yazan: Kenan Akıncı

Fukara'dan Yanayız

KAFA kafaya vermiş, ortalarına aldıkları radyodan Yeni MC'nin en son icraatına ilişkin haberleri izliyorlardı. Yeni gelen İdris de bir iskemle çekti, sokuldu yanlarına. Şapkasını çıkarıp kucağına koydu. Ayakkabılarından birini çekti ayağından. Deri kundura biçiminde lâstikten dökülmüştü ayakkabıları. Ökçeliydi. Bağ yerleri de vardı.. Şapkanın üstüne tutup öbür eline vurdurdu. İçindekileri silkeledi. Ayçiçeği taneleri döküldü. Harmandan dolmuşlardı.. Öbürünü de aynı biçimde silkeledi. Birikenleri avucuna döküp cebine doldurdu.

— Yeni bişeyler var mı be? Ayarlama mayarlama?..

— Olmaz mı hiç! Değil mi ki getirdik gene diktik bunları başımıza.. Bizi ne denli ayarlasalar gene azdır!..

— Hem de zam değil ayarlama diyerekten; budala yerine koya koya..

— Gözümüze baka baka...

— Dalga geçe geçe...

— Tekel zamlarını kim yapmış. Tekel zamlarını

— Genel Müdür!.

— Yaa, bak sen şu işe!.. Yarın kalkar şuba müdürü de bitakım zamlar yapar. Ondan göresiye kısım şefi...

— onunda odacıların üstüne yüklenir bu iş, görürsünüz.

— Öyleye benzer.

— Bütün bütüne avanak tutarlar bizi, benim anladığım bu...

Avel Ahmet;

— Beni kimse avanak tutamaz arkadaş, diyerek karşı koydu. Seçilsinler diye oyumu veren ben değilim ki!.. öylediklerine de inanmıyorum...

— Doğru söyler Ahmet, dedi Susak Recep. Dediklerini yutmuyoruz ki avanak sayılalım!.. Vaktı zamanından beri onların dediklerini doğru belleyip oy verenler düşünsün.

— Kâmil düşünsün!.. Enayi sayıyorlarsa beni değil onu sayıyorlar.

— Akıllı arkadaştır ama, keçi gibi inat eder.

— Akıllıdır akıllı olmasına ama orada tutulmuş bir kez. Ha deyince dönemiyor. Ötekilerden gelen onu arıyor «Bizim Kâmil» diyerekten, o da yüzlerine duramıyor.

— Sonra da babasının oğlunu savunur gibi savunmalarını yapıyor. anırsın ki Yahya onun yeğeni..

— Dersin ki bütün önemli memurluklara kendi adamlarını getirmiş de, partisi yitirince hepsi yerlerinden edilecekler.

— Tüm yolsuzluklarda parmağı varmış da, partisi düşünce başı derde girecekmiş gibi kaygılanır.. avunmak için candan yürekten çaba gösterir.

— Gâvura cephe açar gibi kendi yurttaşına cephe açan oymuş sankilim.. Demokrasinin anasını bellemeğe kalkışan...

Birisi kalktı, açık pencereden uzanıp kahvenin ilersindeki akasyaların gölgesine doğru bakındı:

— Orada... dedi. Çağırayım da konuşturalım biraz!..

— Çağır, çağır... dediler

Dışarıya seslendi penceredeki:

— Kâmil! Gel biraz, gel..

Bir başkası ekledi:

— Bak Demirel'den mektüp mü gelmiş ne.. Buğday taban fiyetlerini beğenmediysen üç kuruş daha arttıralım mı deye soruyo!.

— Herbişeye yapacağımız zamları yüzde yüzden doksandokuza indirerekten ucuzluk yapalım mı deye danışıyo sana.. He deyiver de sevinsin fakir fıkara...

Kâmil'in de politika uyuzluğunda onlardan kalır yanı yoktu. Kaşınmağa çoktan hazırdı, kalktı geldi: Her partici yurttaşımız gibi kendisini partisinin onursal sözcüsü sayar, liderlerinde bile dengi bulunmayan bir sorumluluk bilinci içinde olup bitenler üzerine kafa yorarak savunma yapardı.

— N'oluyor be ne atıp tutuyorsunuz öyle benim yokluğumu buldunuz?..

— Biz de onun için seslendik işte.. Sonra demiyesin «Muhalefet bizi curnal ediyor» diye...

— Onu yaptınız canım... Yedi düvele duyurdunuz para yok diye; adamlar da şimdi «Şunu yapacaksınız, bunu yapacaksınız» deyip deyip, boş kese düşünür aralıktan!..»

— Orada çok haklısın ahiretlik. Bizim bir aylık maliye bakanı çok büyük hata etti o zaman. Amerika'nın falan bizim hazinenin ne durumda olduğunu bilmediklerini düşünemedi.

— Düşünemedi ya... Yirmiyedi yıl sonra bir dahaki gelişlerinde dikkatli olsunlar.

— Peki bu Tekel zamları işine ne diyorsun?

— Karınca deliğine çırpı sokma, geçti gitti artık...

— Genel Müdür yaptı dediydiler. Geçip gidecek gibi değil ki, yüz yıl geçse gene sözü edilecektir. Görülmüş duyulmuş bişey değil çünkü.

— Nedenmiş o?

— Öyle ya... Hükümetin bir memuru bu Genel Müdür dediğin. Nasıl olur da hükümetten izinsiz...

— İzinsiz ya, izinsiz... Hükümetin takmıyor adam kardeşim. «Yapma etme» diyecek olsak, «Hükümet memurlara baskı yapıyor» diyerekten kıyameti koparırsınız. İşten el çektirecek olsak, «Kıyım var!» diye yaygarayı basar; mitinglere, yürüyüşlere kalkışırsınız.. Biz «Hadi dokunmıyalım, yerlerinde dursunlar» diyerek bırakıyoruz; onlar da muzurluklarını sürdürüyorlar böyle.

— Peki son zamlara ne diyeceksin?.. Hani fakir fıkaranın yanındayız diyordunuz?..

— Yine de öyleyiz!.. Her zaman olduğu gibi fakir fıkarayı kayırdık. Zam yaptığımız maddelere bakarsanız bunu açıkça görürsünüz.

— Elbette ya... Nelere zam yaptık biz?.. Demire, çimentoya değil mi? Eee, fakir adamın demirli çimentolu inşaatı mı olurmuş? Zengin işi bu. O yüzden bastık gitsin zammı sırtı kalınlara. Fakir adamın inşaatı balçıkla, kerpiçle olur. Balçığa, çamura beş kuruş bile zam yapmadık!.. Fakir fukaradan yana olduğumuz apaçık işte...

— Akaryakıt zamlarına ne diyeceksin? Benzine, mazota?...

— İyi ettin de sordun.. Yoksul kimse ne yapacakmış benzini inaotu? Araç kullanan varlıklılar için gerekli onlar. Biz de vurduk gitsin zammı.

— Ama yolcu ve taşıma ücretleri de arttı...

— Fakirlere ne bundan? Onlar yalnayak başıkabak, yayan yapıldak düşer yollara, giderler gidebildikleri yere dek. Zam bir yana ücret bile almıyoruz. Üstelik yüklerini sırtlarında taşıdıkları için nakliye de ödemiyorlar... Ve biz de birşey istemiyoruz kendilerinden. Yarın bir gün seçim geldiğinde elbet bu iyiliğimizi anımsıyacaklardır. Siz ne demek istiyorsunuz yani? Onlara da zam mı olsun?! Asla yapamayız.. Fukaradan yanayız biz!..

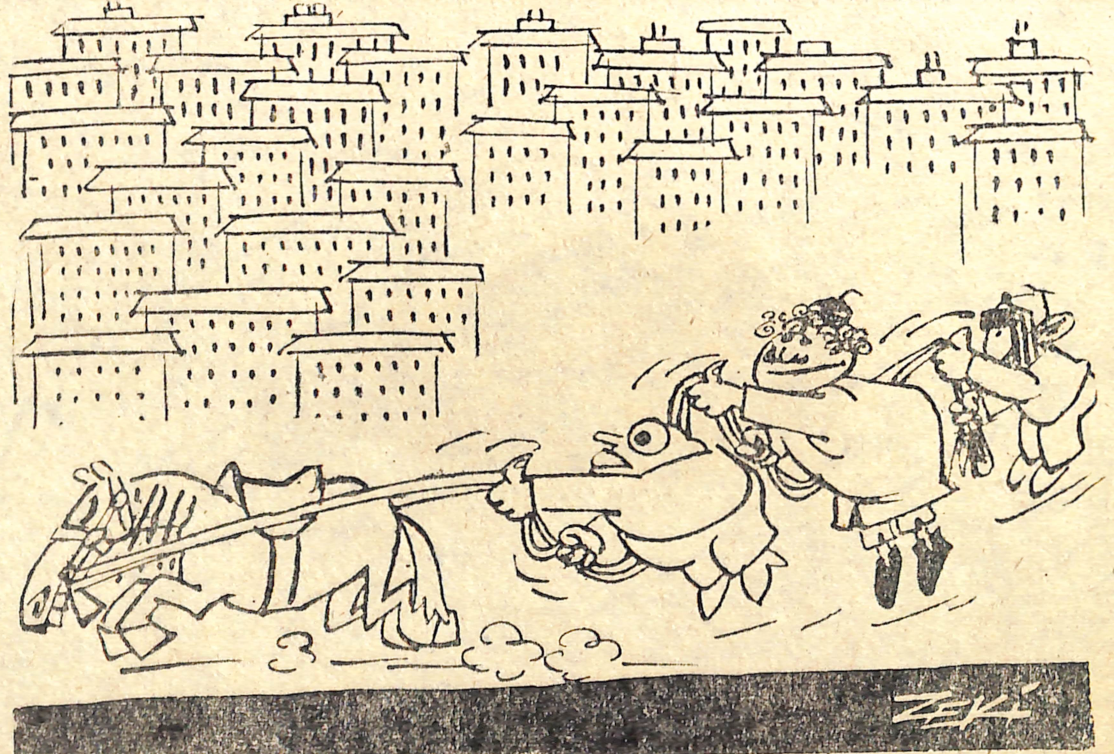
— Yeter, yeter... dedi biri.

Sonra arkadaşlarına döndü:

— Bununla başa çıkamayız arkadaşlar, dersini sağlam hocadan almış. Gidelim, hayvanlarımızı yemleyip sulayalım... dedi.

Hep birlikte kalktılar, pabuçlarını sürüyerek evlerine yollandılar...

KENAN AKINCI

DOLUDİZGİN

HER TELDEN — Burhan ESEN — HER TELDEN

Paranın Değeri Değil Kıratın Eğeri Düştü

MUTEBER ve tığ-teber derginizin geçen sayılarından birinde memleketimize Develihasan adlı kişinin geleceğini, paranın değerini düşüreceğini yazmıştınız.

Bu tekzibimizin imlâ hatalarının düzeltilmeden, arapça harflerinin dahi Türkçeye çevrilmeden yayınlanmasını talep ediyor, destur diyoruz..

Şunu bilmeniz gerekir ki... İslâm akçesinin değerini ne Develi Hasan, ne de Debreli Hasan kılınç üşüremez, asla ve kata' düşüremez.

Biz Plevne kahramanı Gazi Osman Paşanın ruhuna okutulan mevlidi dinlerken, yokluğumuzdan faydalanan koalisyon ortağımızın Maliye Bakanı ileri gittiyse, paranın değerini piyastos ettiyse, günahkârdır sadece o, kul. Sorumluluğunu edemeyiz kabul.

Tüm sevaplar bizim hatalar ortaklarımızındır. Yanlışlıkla defterlerimize yazılan günahlar siline. Bu, böylece biline.

Düşen paranın değeri değil, kıratın eğeridir. Boşanmış semerini yemiştir. Yılkı beygir: haline gelmiştir. Ne diyelim daha? El fatiha!

Başlıklarla Başbaşa

İÇ İŞLERİ BAKANI: «KOLERA BİZE EKSERİYA BALKANLAR YOLUYLA RUSYADAN GELİR» DEDİ.

— Arabistandan gelirse, öldürmez, şehit eder.

DALOKAY ELEKTRİĞE ZAM YAPIP, HALKI OTOBÜSLERDE BEDAVA TAŞIYACAK.

— Tekel de kibrit fiyatlarını yükseltsin, sigaraları bedava versin.

ZAMLAR BİRBİRİNİ KOVALIYOR..

— Bakalım kim kimi tutacak. Ama en sonunda dar gelirli hapı yutacak.

ORTAOKUL, LİSELERDE KARAKOLLAR KURULACAK.

— Bakalım kaç öğretmene, öğrenciye kelepçe vurulacak.

BU YIL KIŞ UZUN VE SERT

— Odun, kömür bulmakta ayrı dert.

KEMER BARAJI DEVREDEN ÇIKTI

— Ne duruyorlar? Kamer barajını harekete geçirsinler.

SAĞLIK ŞURASI «HACCA GİTMEK SAKINCALIDIR» KARARINI VERDİ

— Sağlık şurası öyle dedi ama, bakalım koalisyon aşuresi ne buyuracak?

KARAYOLU PAHALANINCA TRENLER DOLDU

— Devlet işletmeleri kâr ederse günaha girerler. Yakında zammı bindirir, vatandaşı trenden de indirirler.

ZAMLAR VE DEVRİLEN ÇAMLAR

RESMİ zamlar kurşunlar gibi vızlamaya, birbirini izlemeye başlayınca hükümetin daha önce piyasa kazıklarına neden kulaklarını tıkadığı, ezilen dargelirlinin haline bakmadığı anlaşıldı.

Karaborsacı, vurguncu, istifçi yüzde elli, yüzde yüz kârla mal mı satıyordu? Tekel mamüllerine yüzde yüz, yüzde yüz elli bindirildi. PTT yüzde yüz elliye dek çıktı, seka yüzde yüzseksen, ikiyüzün üstüne koydu koyacağını.

Zam yarışında özel ticarethaneler hükümete yetişemediler. Şimdilik «pes» dediler.

— Nereye gidiyorsun?

— Postaneye. Bir paket gelmişte onu alacağım.

— Vazgeç dostum.

— Neden?

— Zam paketlerinden biridir. Şimdi böyle koliler ya bombadır, ya da zam paketidir.

— Bir mektup zarfı alayım, dedim. Elli kuruşa çıkmış.

— Posta idaresi mektup için 250 kuruş fiyat biçince elbet öyle olacak. Mazrufa 250 kuruşken zarfı yirmibeşe satılacak değil ya.

— Hayrola? Neden böyle maraton koşucuları gibi tırıs gidiyorsun?

— Evden beş kilo şeker al, reçel yapacağız, dediler. Ona da zam gelmeden yetişeyim!

— Başbakan Demirel böyyük Türkiyeyi kuracağız deyip duruyordu.

— Sözünü tutamadı.

— Ne yapsın, baktı lâfla ülke olduğu yerden bir adım ileri gitmiyor. O da fiyatları büyüttü. Bu hikâye de burada bitti.

Kuyruklu Yalan

Et kuyruğu
Pirinç kuyruğu
Gaz kuyruğu
Kuyruk kuyruk üstüne
Utanarak bakıyoruz Ata'nın büstüne
Caddeler uzayan
Kuyruklarla doldu
Kuyruksuz yaşanmaz oldu.
Gelde dayan

Elini koyma beline
Tutulma memleketin haline.
Haydi yemeden yaşa
Boşver giysiye traşa
Bulgura aşa
Çay bile ısmarlama
Dosta arkadaşa.
Üstelik sizi kalkındırdık
Başlarınızı göğe vardık

Demeseler
Bizler oruç tutarken
Türlü herze yemeseler
İpe un sereceğiz
Herşeye boş vereceğiz.
Eziliyor altta kalan
Kuyrukların en kötüsü
Kuyruklu yalan!

LAN DİDİLER İFENDİ OLDUH, İFENDİ İKEN BEY, BEY DİDİLER BEYEFENDİ OLDUH, İŞTE SEN AĞNA SÜLÜMANNNN

Muhdirem Gardaşım Sülüman,

nce firade firade selâm ider, her iki gozünden öper, hal ve hatırını sorup süal iderim. Mektûbünü dün ahsam üzeri aldıysam, ancah şincih ohuma fırsatını ilde ettim. Ohur yazarım olmadığı içün bizim kapıcı Rüstem'in oğlu Memet'e beş gaymo virerek, satır satır bülbül misali döhülen lâhırdılarını işittih.

Sülüman gardaşım, İstanbol'a ni ilen ve nasıl geldiğimi sorup süal etmekte ve ni gibi bir iş tuttuğumu sormaktasın. Eh bildiğin gibi.. Yani, gardaşım eski iş'e gidiyoh şincih. Daha sonraları biy'fendi olmah, koyümüzün yuzünü ahırtmah istemiyo da değilim hani. İstanbol'un nasıl bi yer olduğunu soruyosun... aman bilâderim hiç sorup süal itme. Lâhin batah mı batah, irezillih mi irezillih, ahlına ni gelirse burada. Aha gardaşım Sülüman sana virmiş olduğum sozü unutmuş değilim, unutmuş olmamanın nideni isem; bizim oralardan irkek mi irkek çıhmasıdır. Len oğlum irkeklik dinen illet öldü mü, öldü dimedih! Hele bi yol diğne: İstanbol'da zingin olmah, lan dirgene ifendi, ifendi dirler iken bey, bey dirlerkene biy'fendiliğe yühselmek istiyosan, bana uzun uzun hali durumunu bildir. Be her işlemi bana bırah. Ben senin her işine fır dolayı gıl guyruh goşar, ilhin seni patron, sonra da milyoner iderim. Emme burada gimi gimseye guvenmeh yoh! Paranı değil, ciğerini bile alırlar ha!.. Bilmiş ol.. İstanbol gibim yirde kırkbirbuçuk millet vaaa. Kırkbirbuçuk milletlen baş itmeh o gadar zor ki... Ağnatmaynan bitmez. Ağnatmaya galksam iroman olur, ıroman. En iyisi mi saga burada bi iş neyim hazır itmeden, sen yirinden gıpırdama. O idindiğin yiri gayıp idersen, nah saga gopehler bile acımaz. Acından nefesin gohar. Nefesinin gohmasını istemiyosan, idindiğin yiri terh itme. Hele terh iddin mi, bah o zaman saga kim bi lohma ehmek veriyo?!. Yandım! diye sohah sohah dalanır durursun. Emme bi de işleri yoluna yordamına goydun mu... bah saga «biy'fendü,» «ifendi,» «aman ifendim,» diye peşin sıra dolaşmazlarsa suratıma tühür. Tühür ki, bi daha gafamdan kolayca çıkmasın.

Gadaşım Sülüman, buralar ganimet yatağı, her taşın altında ganimet! Nimet çıkıyo. Yine de bizim hırbolar ni ağnar ganimetten?.. Ganimet sadecene panginot diğel, ganimet dediğin garı gısmına da dinir. Gafan alıyo mu .. almıyo mu peh bilmiyom amma yazıyom bunları şöleee. Sen darılmazsın her hlde? Sahın darılam filân dime. Bah benim de segin gibi düşüncelerim vardı. O gafam allah bulah olur, gice yataha girdiğim zaman inan ol ki gozlerimi gapamaz olurdum. Zaman-ı vakitle insan alışıyo. Öyle şeylere gafa yormuyo. Garı cıbıl burda, panginot, ganimet...

Bıldır yazmış olduğun, işlerimin çohluğundan bitürlü cüvap viremediğim mektübüne şincih ozür dilerim. Nidense bizim işler kesat filân gidiyo.. Bir fırsat ilde itmişken Sülüman gardaşıma bikaç satır da olsa garalıyıverem didim. Diğne, ohuyup yazarlığın zamanı geçti artıh, bu divirde paran olursa el üzerinde dutulursun. Eğer panginot dinen kâatlar ilinde yohsa, al başına püsküllü belâyı. O vahıt yuzüme gi-

— Ne zaman aşkımı ilân etmeğe kalksam, «Burası yeri mi?» dersin... Burası da mı yeri değil?

mi gimse bahmaz. Başlarsın yaralı guşlar gibi çırpınmaya. Diğnedihlerin iyi yir itsin gafanda.

Sülüman, gurbetlih zor eme gatlanmah muhahhah ilâzım.

Neyisem, çimendüfer goca angar gibi yere girdi. Meğersem orası angar gungar filân değil, «gar» mı ni derlerse, dilim dönmüyo, ööle bişiymiş. «Gar» didikleri yer git git bitmiyo, ayahlarım bir birine dolanıyo, o gadar ırah ki, sorma. Çimendüfer «gar» dinen yire girince indih ya, iki herüf koluma yapıştı, «ilâââ palizlerini, zimbilini biz taşıyoh,» diye tutturdular. «Lan oğlum sizin işiniz gucunuzzz yoh mu?» didim içimden. Hele biri benim azıh dorbamı gaptıı gibi yollandı. O koşuyo, ben onu tahip ediyom. Niden sonra diniz göründü! Koca bi gapının önünde durdum. Herüf gaçtı, gidiş o gidiş! Çimendüfer'in durduğu «gar» a Aydarpaca'sı dinir imiş. Ha, dur yahu ahlımdan çıhmadan diyiverem: Burada gordüğüm guzel espaplı biri yanıma sükûn etti. Bana didi ki:

— Gardaşlıh beği tanıdın mı?

Ben de adama:

— Yo segi tanımadım, nirden tanışıyoh? diye sorup süal ideceh oldum, yahamdan biri duttuğu gibi:

— Bizim para nirde? diye sormaz mı!

Ben:

— Yahu beğim git işine, didim.

Herüf:

— Ne iş'i yahuuu?.. diye uzattı lâhırdıyı.

Ben:

— Basbayağı, didim.

Sonradan ganaral gibi biri geldi yanımıza, bi gorsen herifi Yedi-sekiz Hasan Paca'sı sanırsın:

— Noldi burda, vakayet mi, yohsa şikââât mi var? diye o da sorup süal idiyo.

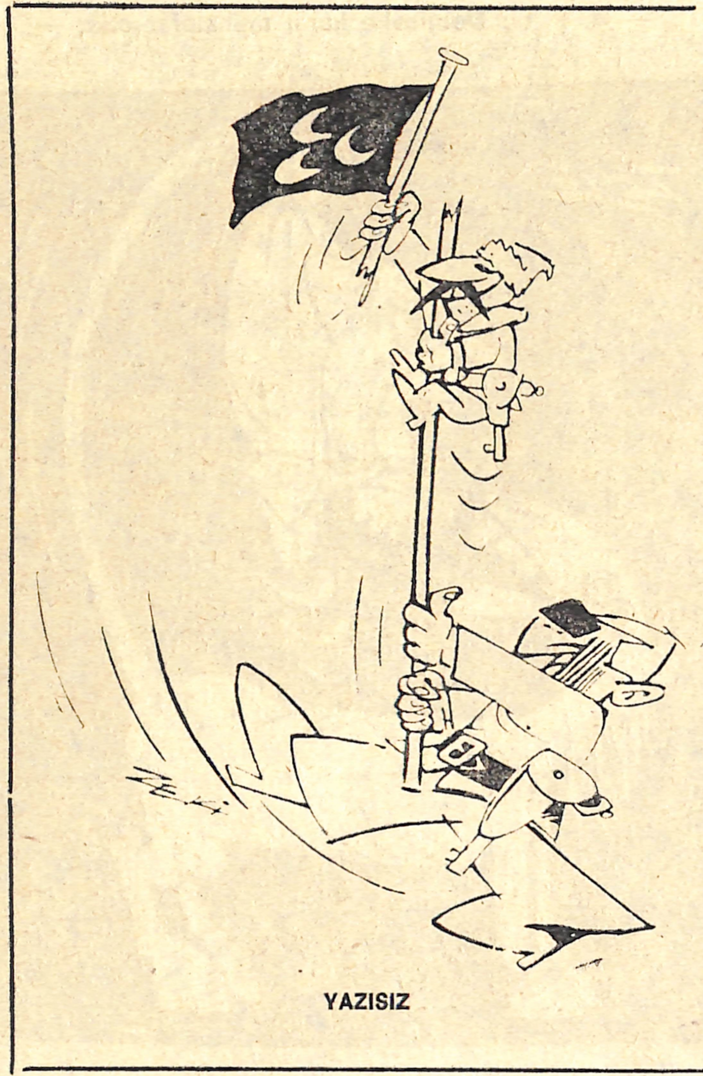
Doğrusu gızmamah ilde değil. Yedi-sekiz Hasan Paca'sına benziyen adama dedim ki:

— Şu gordüğün adem elimden zimbili kaptığı gibim gaçtı, anca böyüh gapunun eşiğinde yahaladım. O gidiyo, ben arhası sıra onu tahip idiyom. O gidiyo, ben onu arhası sıra tahip idiyom... Velâkin gordügünüz gibi Paca'm.

Paca:

— La hırbo, ni Paca'sı?

Benim zimbili alıp gaçan herifü gösterdi:

YAZISIZ

— O herüf buranın hamalı ben de hamalbaşısıyım, didi.

Yahu bi ni biçim hamal, bu ni biçim hamalbaşısı!? ahıl sır erdiremedim. Dirhene herüfler goluma girdihleri gibi, beni sürüye sürüye «garahol» dinen bir yere doğru götürürlerkene:

— Duurn birah, didim.

Yedi-sekiz Hasan Paca'sı olan adam golumdan çıhtı:

— Di bahalık

Ben:

— Gardaşım benüm diyeceğim yohtur, sen di hele.

Herüf açtı ağızını yumda gozünü:

— Ben saga idecağımı biliyorum, ya papelleri verirsin çıhıp gidersin, yohsa harahou boylarsın...

Gardaşım Sülüman sen gel de çıh işin içinden. Diniz goren gapunun olduğu yirden tâââ yuhluğün olduğu yire gadar gelmişiz. Cebümde dopu dopu beş yüz lira vaa. Dört beş yuz lirayı, isem, iki uç ay yiyecam. Gurbetlih diil, irezalet. Niyse araya galantor bi herüf girdi, hamal ilâ hamalbaşısı'na beş panginot virdi de beni gurtardı. Meğersem adet İstanbol'da böyle imiş. Çimendüfer'den inen ehalinin baliz, balya, zimbillerini dinizi goren gapuya gadar daşır, pangınot alırlarmış. Nirden gileyin gardaşım? Koylü gafası ohumah, yazmah olmayınca, insanın başına niler gelir, niler... Abooo diniz niç ola? Goca bi göl, hele Sülüman böole bi göl ömrü billâh töbe goremedim. Hani eskedin argadaşlar işmarlı işmarlı soyleyip dururlardı da, masal gibim gelürdü baga. Vay baboo!.. Hele bi gorsen gorharsın, miden ters üst döner. Bi yandan isicah rüzgâr esiyo, diğer yandan diniz dinen su gopürüp duruyo, guşlar çırpınıyo... Anlatmahlya bitmez gardaşım, anlatmahla bitmez İstanbol'un hali duzeni. Hile benüm gibi koylü isen, vay gafana gelenlere! Ganaraller burada çimendüfer'leri düdük ilen idare idiyo, şimdi düdüğü üfürdü mü çimendüfer kalkıyo, tâââ uzahlara doğru yollanıyo. Garı, adam gısmı isem mendil çaput sallıyola. Çimendüfer çufff... çufff... çufff... gidiyo. Agnıyacağın 'çufff' sesi hiç ehsih olmuyo Aydarpaca'sında.

Dirkene daş mirdivenleri sallan yuvarlan indih, pampurun geleceği yere durduh. Ni pampur vaa, ni gelen, ni giden. Emicemin inasihatlarını kulaklarımdan ehsih itmeden, «destur savul» diye selâvatlar getürerek, dualar okuyup iki yana üfürerek olduğum yirde duruyorum. O durduğum yirden adamların biri gelip, diğeri çıhıyo... Başha bir ganarel yanıma geldi:

— Nirden gelüp nireye gidersin yiğit? diye sordu.

Ben diğer ganarel paca'sından iyi bi gazıh yidiğim içün:

— Hiç, didim.

Ganarel öyle bir işmar savurdu, öyle bir işmar etti, nasıl ağnatayım? Tahtı beni peşine gulübe gibim dahta bi yere gotürdü. «Abo bu ni?» diye sordum kendi kendüme. Meğersem bura bilât verilen guyruhmuş. Belhi yuz elli adam arha arhaya girmişler bilât alacahlarmış. Ganarel beni oğüne gattı, böylece guyruğa girmiş olduh. Guyruh yürüyo, biz yurüyoruz. Guyruh duruyo biz de duruyoruz. Niden sonra guyruh tükendi, ısra bize geldi, guçuh kulübenin içinde duran ganarele:

— Bilât istiyom, didim.

Hiçbi ganarele benzemiyen bu herif yüzüme bahtı, bahtı:

— Para vir de bilâtını al, didi.

Ben dalgınlıktan para virmeyi bilem unutmuşum. Parayı virdim, elime sarı enhli dimiri uzattı:

— Hayır ganarelim, didim, ben bilât istiyorum.

(Lütfen sahifeyi çevirin)

SUSYALİZM

Ganarel bu kez gulmeye başladı, o gulünce ben de gulüyom.

O:

— Lan gafa, didi, bilâtını virdih ya, daha ni duruyon?

Sonradan oğrendim ki, İstanbol'un pampur bilâtları sarı paraymış. Ben nirden bileyim sarı paranın bilât yerine gullanıldığını? Dirgene gaşalot gılıhlı biri golumdan çehe ite durnihe dinen yere sohtu beni. «Zıırrr!..» diye «cıırrr!» diye durnihe donüp duruyo. Sarı parayı virmeden içei girmeh yoh. Hele virme saı parayı, bah o zeman gorürsün gunünü. Yarım saatı geçti geçmedi, pampur galastan yapılmış yire yan durdu, iki dahtayı pampura dayadılar, itiş gahış bindih. Yahu pampur emme de böyüh imiş! Hele dur, sanırsın gendi gendine işliyo! Bi hoş ses çıkarıyo ki... Düüütttl.. diye çığırıyo, sonra goca zebellah ağır ağır istim sala sala yollanıyo. Gaışıya bahınca bi duvar, bu uzun duvarın iki uçunda ise domruh gibi dihili guleler! Acep bu guleler nidir ki? Sorup süal itmedim kimseye. Dinize bahan ganepeye oturdum, memlegetten beri sırdımda daşıdığım gıl dorbayı, palizi, zimbili yanıma goydum, başladım düşünmeye... Beni ööle güzel bir düşüncedir aldı, gafam bi hoş oldu ki... Birden düşünceden aldım gendimi, bilâder cepte gaç pangınot galdı? Gaç papel galdı Guruşu guruşuna beş yuz lira, birazcıkta bozuhluh. Pangınotları benim geseye iyice yerleştirdim, geseyi uçhura düğümledim. Elimi uçhurdan çehmeğe galmadı, bi sağa yaddı pampur, bir sola diniz dinen illet uzerimi başımı sırılsıhlam itti. Gafa! lan oğlum sen gir içeri otur. Nirden bilim ben, pampurun dinizin ortasındahi duvarın içinden çıhtıhını? Espaplarımın sırılsıhlam olduğuna değil, irezil olduğuma gızıyorum. Lâhin tüm parpur halgı beni goca'ya aldı, başladılar gırgır geçmee. Gulen mi, gahgahalar atanlar mı? Gasahlarını dutanlar mı?..

Biri:

— Oğlum lodos esiyor, lodas'ta oturulur mu? diye gonuştu.

Ben:

— Beğim çoh ozür dilerim, artıhın dışarda neyim oturmam. Dışarda oturana tüh olsun, didim.

Yaşlı hırbo salıvirdi madarayı.. Meğerse denizin ortasındahi duvar, dalgaların bu yana geçmemesi içün yühseltilmiş. İrezil olduh gardaşım irezil olduh ele gune garşı Sülüman. Dirgene üstüm başım ıslah mıslah Garagöy'de pampurdan inip, elimdeki edrese bana baha Sırgeçi dinen yire doğru goyuldum yola...

Anaaa Sırgeci dinen yire geldim ki, billâ bu yirin Sırgeci'ye benzer yanı yoh! Ni sirge kârhanesi, ni de «sirgeci!» diye çığıran adamlar... Eyice didim, bu İstanbol halkı zibidih vi de zıvıtıh. Deli gardaşım herüfler. Elimde sıhıca tuttuğum kâatı kayıp itmiyeyim diye, ööle bi sıhmışım, elimin teri yazılı kâatı olduhu gibi silmiş. Len, ben şincih ni edecam? Nasıl idip oteli bulacam? Gafam birden irhildi vallâ. Hele gopriden berisi yana geçene gadar on gişiye Sırgeci'yi sorup süal ittim. Sen gel, gosgoca Sirgeci'de edres yazılı kâat elimde alaca bulaca ol! Vah ki benim halime.. Acep bizim hemşerilerin otelini bilen filân var mı? Eme gosgoca şaar bura, kim kime dum duma... Bikez elimi şakahıma goyup düşünem, didim. Çöhtüm çimendüferler'in olduğu yana. Yahu düşünem diyom, gafamı dopluyam diyom, tam gafam yirine gelirgene pampur çığırıyo, çimendüfer ünnüyo, ganareller geçip gidiyo ordan oraya... Sülüman burada düşünmein yeri yordamı yoh vesselâm. Galhtim ayağa, ama yorgunluhtan yere yığılasın geliyo. Oyle yoruldum, gozlerimden uyhu akıyo. Belhi bir hemşeri memşeri bulursam, ııh hemşeri memşeri de yoh. Biliyon bizim oranın ehalisini hemen gendini belli ider. Gafada yana eğri gasget, bellerinde gıldan sarma guşah, ahan goca bıyıhlı... Yohsa, yohsa bizim hemşerileride mi İstanbol'un zipirih esbablarıyla guşanmışlar? Yahu gardaşım burda her adam ganarel, ganarel olmıyan yoh senin agnıyacağın. Dingeldim yirden birine ses ittim:

— Beğim, ganarelim, didim.

Gafasını bile döndürmediği gibi, yüz astı pazavang.

Ben yine:

— Hele şu kâata bahta, bana cüvap vir. Bizim hemşerilerden Gıcıroğlu Mamıt'ın otelini arıyom.

Herüfün sahalı hilafsız otuz santiim geçhin. Otuz santim ni ki?.. Bu herüfte suratıma bahtı, bahtı, peh ağnamadığım bişeyler söyledi. Artıh bilmiyom emme, her halde soğüp saydı bana. Hele hele hacı gılıhlı, yaşlıdan biriydi. Herüfün dedihlerini ağnıyamadım. Gardaşım, çoh sonra başha bir adamın yanına sohuldum, a yiğidim! garıya sarılmış, ööle ki yol ortasında suistimal idecaler!.. Ayıp mayıp yoh burada. Elimdeki kâatı alan adam, bahtı bahtı... Sonram kâata bahtı, bi bana bahtı.. Beni şööle tepeden aşaa kadar süzdü. Bana ni didi biliyon mu? (.................) Efendi, (........................) istemedim ki. Şu kâata yazdıhları edresi sordum. Adamın suratına öyle bir işmar fırlattım Sülüman, herüf gorhup gaçtı oradan. Lan duzlemesi bozuh durzü, sen gimin evini soruyon? Biz nireliyih?.. Senin gibi İstanbol züppelerine şıpıdıh mı gaptıralım? Cahallık gardaşım, İstanbol halkı cahal billâh. Herifü ufürsen yiri on difa üper, sonra dingelir:

— Aman pihlivanım gusur ittim, bu gusuru bağışla, dir.

Bu pırtıhlar da öyle ahlâk nafile bulunmaz. Hele hacı macı diriz emme kohten bozuh bura.

Dirler ya:

— Kokunün dibine gibrit suyu, al benden de o gadar.

Gelip geçenlere bahıyom.. Boynunda uzun uçhur sargan, tevellütü ileri herifün tâ önünde durdum. Herifü gorhuttum zaar, gıpgımızı gesildi, soluhu adeta duduldu. Aman gardaşım o tevellütü ileri herüf gorhunca, benim bile istimim gesilir gibi oldu.

— Ganarelim, didim, herife kâatı virdim. Şunu bi ohu sevabına.

Herüf kâatı evirdi, çevirdi:

— Gurdüğün böyük binanın arha gısmında her gime sorarsan gostertir, didi.

Herüf yanımdan savuştu. Acep o boynuna tahtığı uçhur ni işe yarar Dunyanın hali gidişatı belli değil zira. Niyse gala gala orta yirde dingeldim ööle. Böyük damın olduğu yire gidem mi, gitmiyem mi diye duşündüm, düşündüm. En sonra gidem, didim. Böyüh damın olduhu yire gittim, goshoca yühseh bir yapı. Hile bu yapı niyin nisidir?

Gıcıloğlu Mamıt'ın oteli gayıp, o gadar aradım bitürlü bulamadım. Olacahlar oldu zati, daha aramanın faydası yok gayrı. Kâatı sohtum cibime, böyüh binanın oradan yollandım. Aman oğlüm sen ol cibindehi pangınotları arahlattırma, diye gendi gendime söyleniyoum. İstanbol burası gimin nirden gelip, nireye gittiği mecül vallâ. Ağır ahsah eşenen alınacah yolu üç dört dahhada alırgen, öğle divrisi ancah otomofillerin geçtiği yire vardım. Paful di, paliz di, çıhın, zimbil, gıl hiybenin virdiği yuhten gocunduğum yoh, velâkin sırtlanmahtan usanmadım. Ağna gardaşım dirdimi, başhası olsa yire çohtan goçmüştü. Bi de ıscah mı ıscah, guneş ortalığı gavuruyo billâââ...

Az ileride, otomafillerin geçtiği yirin onünde bi galabalıh! İğne atsan yire düşmez.. Galabalıh, galabalıh... itiş gahış dirsen gırla. «Nidir,» dedim., Merahlandım. Herüfler goca gılıbıh İstanbol oğlanları, yuzlerinin tuyu bile yoh. Hep bir ağızdan, galabalıh bağırmaya başladı. Biri goluma girdi, diğeri çıhını, daha başha biri ise palizi elimden gaptı. Bana da gala gıl heybe galdı. Sahallı, yuzü çopur olan'ı:

— Sen de bize gatıl, sen de bizimle ol, diye ünnemesin mi!

— Breh gardaşım, didim, benim gibi uçhuru duşühlerin; sizin gibim herüflerin arasında ni işi var?

Herüf söz diğnemez, onlar yüler yürüyo ben yürüyorum, onlar bağırıyo ben de bağırıyorum. Haaa o sahallı oğlan beni busbütün tuysüz sıska birine deslim etti.

Dedi ki:

— Aman emiceyi gayıp itme, sonra yolu bulamaz!

Gardaşım halk çoştuhca çoştu, bağırdıhca bağırdı. Aradan sıyrılmah içün sağa sola bahıyom, hafile! Gaçmah değil, yirinden gıpırdamanın imkânı dairesi yoh. Niyse boynumuzu bühüp tuysüz İstanbol oğlanlarıyla yürümeye başladıh. Onlar bağırıyorlar, ben onları alhışlıyorum. Ben bağırıyorum onlar beni alhışlıyorlar. Dirgene gopрüden sağ salim geçtih. Geçtih emme, alnımdan soğuk terler akıyo, gozlerim gararıp, içim bulanıyo. Gardaşım bu gadar ganareli, bu gadar adamı nirden bulup nireden çıhartmışlar ortaya? O gadar adam i'len, insan müherebeye bile gider. Ben diyim yuz bin, sen de bir milyon gadar! Ağnadıma gore bunların hepiciği telebeymiş. Telebe olduhları içün de mitinh yapıyorlarmış. Telebe gısmı sıh sıh miting yapar, bağırıp çığırırmış. Bi gorme, gızlar bile var. Gol gola girmişler; onlar da bağıra bağıra yürüyolar. Yolda gimi gimseyi gorseler aralarına gatıp:

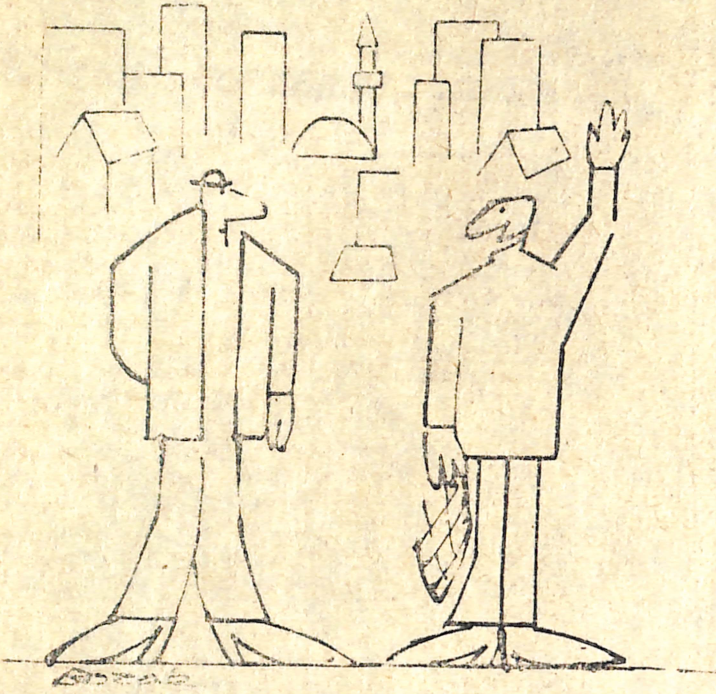
(Devamı gelecek sayıda)

— A. P. de Demirel'e karşı muhalefet çıktı —

Kırat — vatandaş kuyrukların kalkmasını istiyor!

— İstanbul, Paris kadar pahalı şehir olmuş —

— Yediğimiz kazıklar Eyfel'i geçti kardeşim!

AŞK REÇETESİ

EY benim okurum,

Bugün size gayet sevaplı bir iş yapıp, birçoklarınıza nâfi (faydalı) bir aşk reçetesinden söz edeceğim.

Lûtfen peçetelerinizi boynunuz takıp bu nefis taamı atıştırmaya hazırlanın.

Esasında reçetenin mûcidi biz değiliz. On sekizinci yüz yılda yaşamış Tokat'lı Ebubekir Kâni isimli âlim bir zâttır. Rivayet olunur kim, bu âlim zat «Münşeatı Kâni» adlı eserinde şu ilginç aşk reçetesini târif eyler:

«Benim efendim, aşk illeti bir şiddetli illettir ki, başlangıcı gözden, sona ermesi vücudundan olur. Aşk derdine düşen gül gibi solup, ahu gözü süzülüp, medet başım ağrır ve canım sıkılır ve yüreğim oynar ve nabzım tiz tiz atılır deyu güya ah ve vah havasın çeker, benzi sararır, yemez içmez olur. Ona hekimler ilâç edemezler. Ona ilâç, sağ yanı bağ bostan ve sol yanı gül gülistan olup, sonra şol macunu kullandıralar:

Bir dirhem naz, iki dirhem işve, üç dirhem cilve, dört dirhem eda, beş dirhem istiğna, altı dirhem letafet, yedi dirhem muhabbet olup, bu eczaları bir araya toplayıp, içlerinden cefa çöplerini çıkarıp vefa havanına koyup dövüp karıştırıp sefa tülbentinden süzüp şevk ve muhabbet tenceresine koyup hasret aleviyle kaynatıp kıvamına gelince vuslat kaşığı ile sabah ve akşam içirile. Amma içlerinde çirkinlerinden ve ihtiyarlarından perhiz ideler. Taze civan ile yeşil çimenli akar su kenarında oyun ve saz ile eğlendireler. Bundan dahi iyileşmez ise, sine hamamına koyup iyice terleteler. Hararet bastıkça tarçın suyu ve nar şurubu içireler. Şifa bula. Hayır olsun!»

Biz reçeteyi naklettik. Zamanımızın büyük büyük gazetelerinde okuyucu arttırmak için tarif edilenlerden çok daha incelik taşıyor bana kalırsa.

İki yüz yıl önceki Aşk'ın adı şimdi seks oldu.

Siyami ÖZEL

SİYAMİ — RAHİ TAŞLAMASI

RAHİ

Var mısın Siyami bir halleşelim
Çoktandır özledik sözü sohbeti
Hâlin nicedir bir haberleşelim
Kuralım yeniden o muhabbeti

SİYAMİ

Eski muhabbetler, ki masal oldu
Hâlimiz cümleye bir misal oldu
Kulaklara küpe, hem emsal oldu
Kırılmadı inanç mukavemeti

RAHİ

Bülbülün çektiği dili belâsı
Susup oturmakta ara hâlâsı
Bir nanemolla ol daha alâsı
Gör nasıl yağıyor beşer rahmeti

SİYAMİ

Gerçi dar geçitten geçmedeyiz biz
Zulüm şerbetinden içmedeyiz biz
İyiyi fenadan seçmedeyiz biz
Çekeriz sineye bunca mihneti

RAHİ

İyi ama çoluk çocuk perişan
Eksik olsun böyle şeref, böyle şan
Gün gelir olursun sonra peşiman
Çekilir mi bunca dünya zahmeti?

SİYAMİ

Râhi, hiç kimseye minnetim yoktur
Alnımız ap'açık, zilletim yoktur
Bir can'ım nihayet kıymetim yoktur
Düşünmeli bence bütün milleti..

RAHİ

Râhi seninledir, yanlış anlama
Ey Siyami, geçer bu dem, gamlanma
Doğruluk yolunda yalnızım sanma
Takdir edenler çok bu cesareti..

Siyami ÖZEL

CİHAT BEY MALİYESİ

Ne tedbir kâr ediyor, ne bono, ne istikraz
Büyüdükçe devletin masrafı âliyesi
Maraza bizce sebeb şudur: ortada ârâz
Adı üstünde bunun: Cihat Bey Maliyesi!.

SİYAMİ ÖZEL

— Biz yurtdaşı fukaralıktan kurtarmak için uzun vadeli tedbirler alıyoruz!

Torun!

BEYGİRLİYON

Milyon ve milyar derken şimdi denir tirliyon,
Titre dendi titredik, yurttaş neden titriyon?
Devalüasyon neymiş vede neymiş enflasyon?
Bunlar hep uydurmasyon ve aslı beygirliyon.

TEDBİR PAKETİ

Ve bir tedbir paketi daha hazırlanıyor
İnanın hem de bunu, çok büyük bir baş diyor.
Bir yandan bu ıslahat paketi yapılırken,
Öbür yandan habire, memur paketleniyor.

VAR

Kalkınmada dünyayı sarsan medarımız var,
Ekranlara sığmayan birkaç liderimiz var.
Dış ülkelerin ağır sanayileri varsa,
Bizim de MC marka, bir iktidarımız var.

MANTAR TABANCASI

Üç zıt kardeş birleştik dizgini ele aldık,
Bir hamlede anarşik, olayları önledik.
Gücümüz nispetinde halkın huzuru için,
Mantar tabancasını, bile yasak eyledik.

GÖRÜN

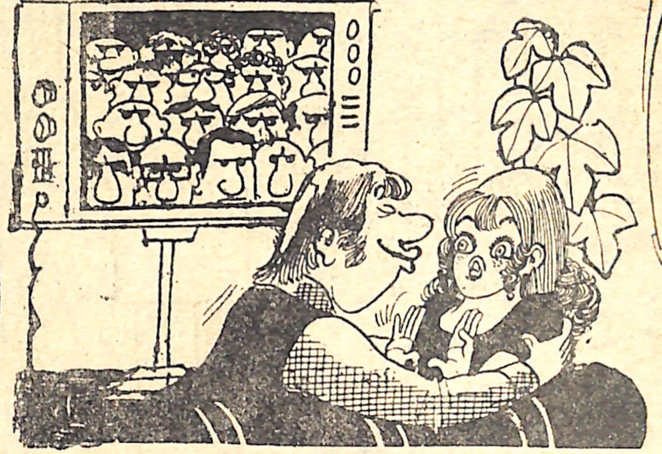
Tanrı aşkına gelin bir görün ENGERS'i,
İzbeli sokaklarda, oynaşıyor bebesi.
O çilekeş analar evinde, tarlasında,
Yapayalnız doğurur, yok doktoru, ebesi.

YOK

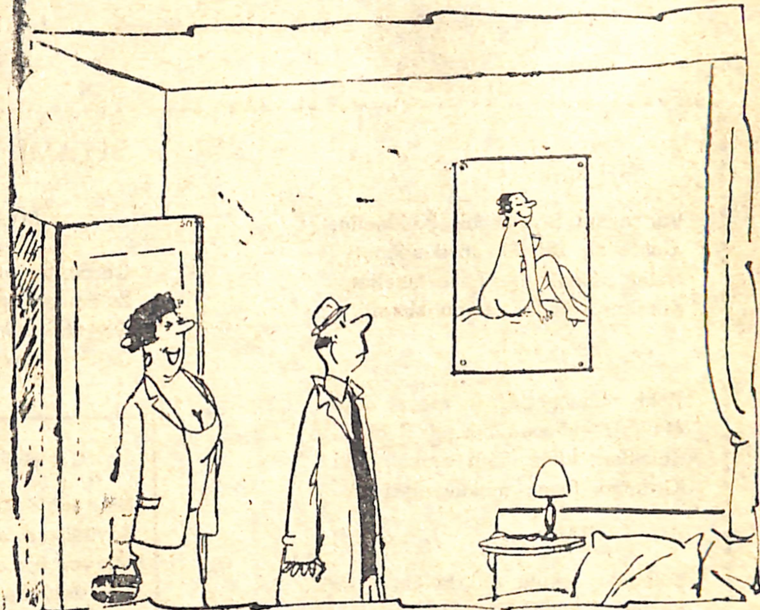
Giyim, kuşam, yaşam yok, emekçim aç üşüyor
Bunların telafisi, bilmem kime düşüyor?
Sanayi yok, tesis yok, toprak kırsal, verim yok,
Bu yüzden dertli köylüm köyden kente koşuyor.

Fuat ERTEKİN

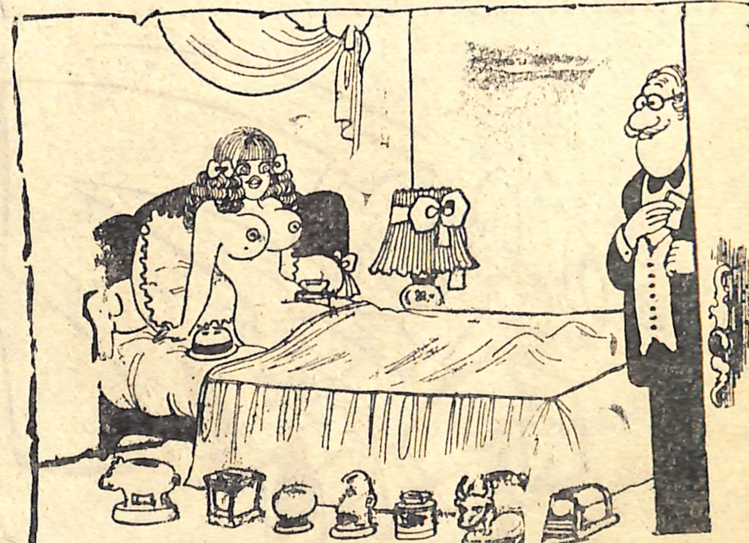
Kadınlar

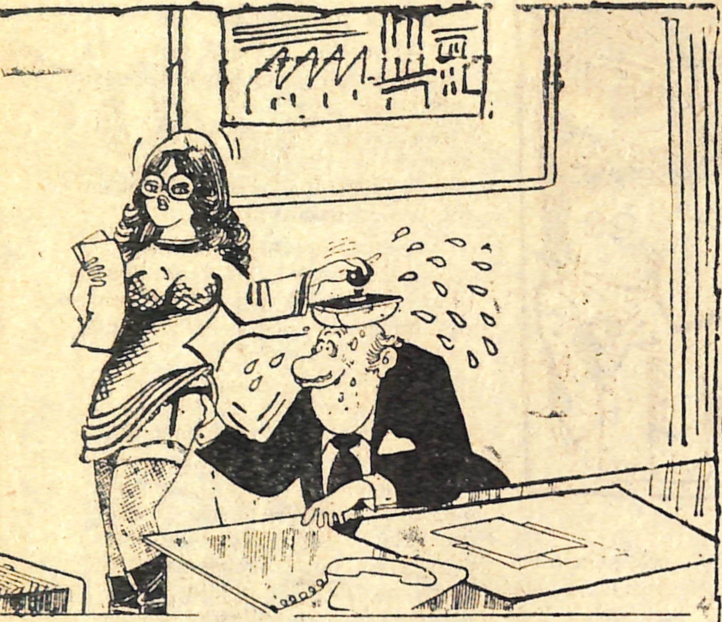
Televizyon maçı veriyor...
Bunlar futbol seyircisi,
seks değil rahat davran!

-Sana alışana kadar bu
resimle yatacaksın. Tamam m

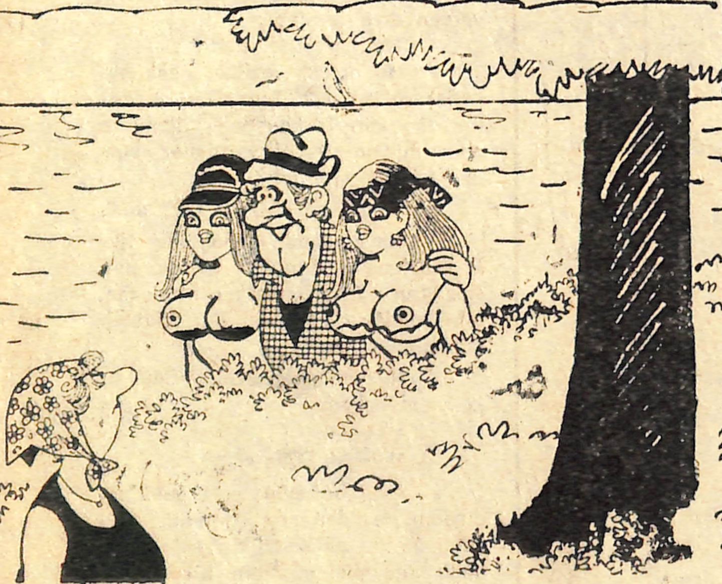
-Yanıma gelmen için
Kumbaraları doldur önce!..

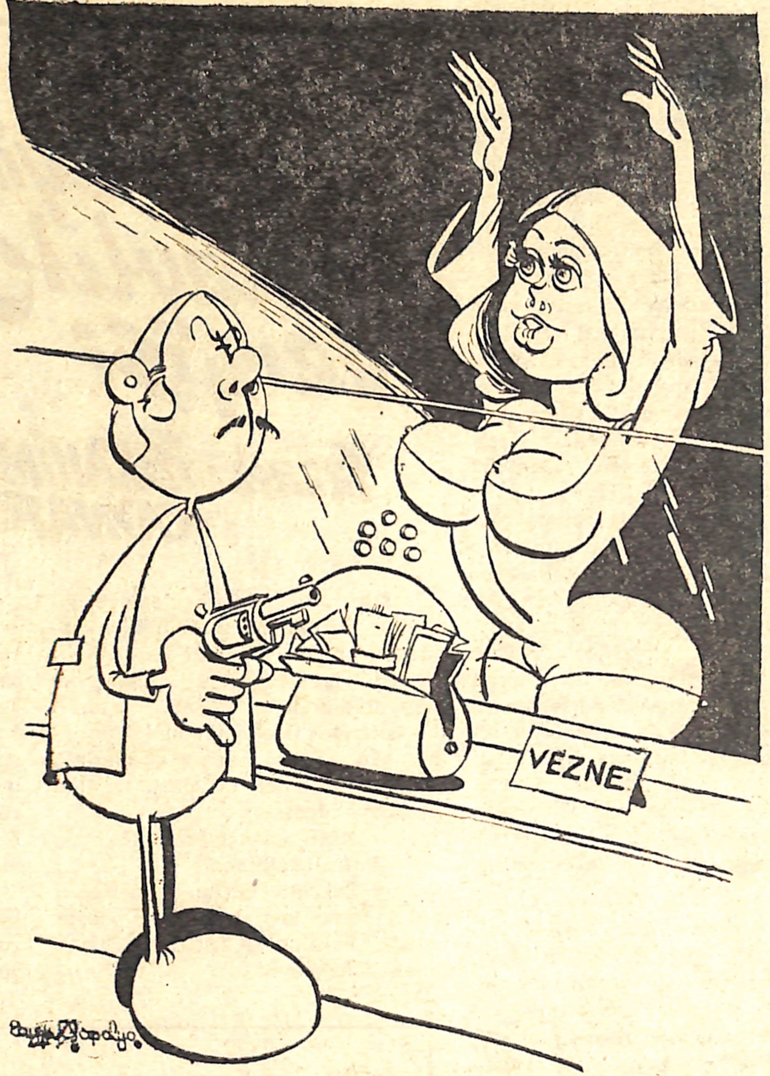
...ok sulu adamsın patron!
...ütün günüm seni kurutmakla
geçiyor!..

...kocam seninle tanışmak
istiyor!..

– Güzele ne yakışmaz?..
...Ben de yakıştım değil mi?

— Oh Şabancım, şimdi artık
seninle evlenebilirim...

DİLİMİ TUTAMAM

Ninemin kül attığı yerde memurluk yapmak,
Böylece yurda hizmet, devrini kapatmışım.
Dilimi tutup uslu çocuk gibi oturmak,
O rezil yaşantıya, bir tekme fırlatmışım.
«Dilini tutsaydı da otursaydı» diyorlar.
Ve bunları diyenler, ne naneler yiyorlar.
Sonra «milliyetçiyiz» deyip geçiniyorlar,
Böyle sahtekârları, bir kenara atmışım.
«Şark'ı da bir garp'ı da birdir aziz vatanın»
Tefrik yoktur hizmette, emri böyle Ata'nın.
Demişim, canım kurban bu öğüdü tutanın,
Tutmayanı şey diye, bir sürüye katmışım.
Pek çok tükürülecek yüz varmış bilmemişiz,
Torpil ve yağcılığı, sözlükten silmemişiz.
Dilimizi tutmaya dünyaya gelmemişiz,
Gerçekler karşısında susanlara çatmışım.

HANİ NERDE?

Saat gibi maşallah bütün işler tik tak tik,
Kim demiş Avrupadan geriyiz, piller bitik?
Sındırgı'nın en büyük köyüdür Yaylabayır,
Karanlıklar içinde, hani nerde elektrik?

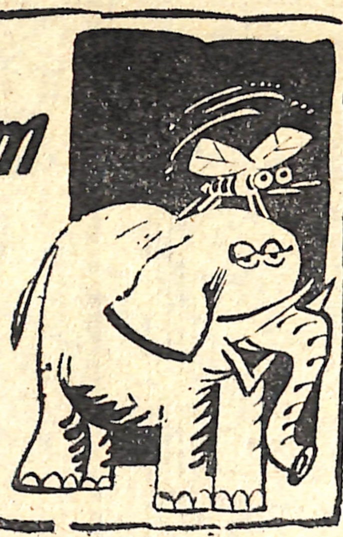
UFUKTA GÖRÜNEN

Ev kiraları alem göğe doğru uçuktur,
Sabit, dar gelirlinin, bütçesi hep açıktır.
Ve bugünkü ortam da bütün memurlar için,
Ufukta tek görünen şey sadece açlıktır.

Fuat ERTEKİN

Rüşvet Değil Beyim Kolaylık Vergisi

Yazan: İBRAHİM KAYNAR

NİYAZİ Efendiyi takdim ederim. Kendisi her konuda akıl danışılan halk bilginlerindendir. Politikada, aktüalitede, sosyal yaşamda, sanatda, seks davasında, kaçakçılık sorununda, bilumum alavere, dalavere, komisyon alma, yüzde beş verme, adam kayırma, memur kıydırma, insan atlatma, karı tavlama, kız kaçırma, Alamanya'ya, Avusturalya'ya, Libya'ya adam gönderme, ihale, ithalât, ihracat, vergi indiriminden yararlanma, vergi kaçırma, vergi iadesi alma, ceza kanunundan sıyrılma, medeni kanuna çalım atma, boşanma, ikinci defa evlenme, hiyleli evlenme, hiylesiz evlenme, traktör ithalâtı, otomobil alım satımı, hiyleli iflâs, araba kiralama, konser organize etme, pavyon karılarını ucuza kapatma, Hac farizesi işlerini tamamlama, Hac kervanı düzenleme, pasaport alma, pasaport süresini uzatma, Hacı adaylarına az faizle borca para bulma, harman veresiye radyo, televizyon satma, onbeş günde bir kasaba gazetesi yayımlayarak resmî ilân alma, kaymakam tavlama, savcı atlatm, usulüne uygun rüşvet verme, bunlar gibi yüzlerce işde sıkılmadan akıl danışabileceğiniz ve ücretsiz öğütlerinden yararlanabileceğiniz bir saygıdeğer zatdır.

Her kazada dava vekilliği yapan, iş takip eden, eli kalem tutan, ağzı anlaşılmaz lâf yapan, kaymakamla düşüp kalkan, savcının arkasından babasının oğluymuş gibi «Bizimki» diye söz eden, Lise Müdürünün ensesine şaplak atan, toy memurlara bir süzgeçli sigara tutup iki saat nutuk çeken adamlar vardır. Niyazi Efendi onlardandır. Kendisini diplomasız yüksek avukat diye tanıtır.

Geliri, geçimi iyidir. Üç eve, oniki çocuğa bakar. Üç evdeki üç karısından başka iki kapatması olduğu söylenir. Haftada iki kere şehire inip pavyonlardaki avratları ziyaret etmesi olağan işlerindendir. Kendisini arayacak olursanız her zaman için hükümet binasına bitişik kulübenin içinde, iki dünya savaşı görmüş, bir kurtuluş savaşı, bir kansız devrim, bir muhtıra oniki tek dereceli, sekiz çift dereceli seçim yaşamış, iki kere kırılıp sobada yakılmak tehlikesi geçirmiş salaş masanın arkasında görebilirsiniz.

Masanın üzerindeki daktilo küçük kulübedeki kırık dökük eşyaların inadına her zaman yenidir. Niyazi Efendiye her zaman sorarım:

«— Kulübedeki herşey eski, sen de iki atımlık barutunu bir akşamda kullanamayan bir eski zamparasın, niye bu daktiloyu ikide bir değiştirip iki ay geçmeden yenisini alıyorsun.» Her zaman altın dişlerini gözümün içine soka soka güler.

«— Daktilo dava vekillerinin pezevengidir» der, «Bir karı ne kadar aynalı olursa olsun, pezevenginde iş yoksa piyasadaki değerini bulamaz. Orospunun değeri süse kuvvet, pezevenge cürret verdikçe artar. Bizim işin rajonu da bu. Daktilo bizim pezevengimiz, bizim köylü dava vekilinin önünde salaş daktilo gördü mü bir daha o dükkâna uğramaz. Dava vekilinin daktilosu hep yeni olmalıdır.»

Bunaldıkça Niyazi Efendiye giderim. Derdlerimi sözümü hiç kesmeden dinler. «Seninki derd değil, fil üstünde sinek» der. «Canım benim derdlerim memleketin derdleri, fil üstünde sinek olur mu?» derim bir gün, «Sana, senin derdlerinin fil üstünde sinek olduğunu kanıtlayacağım» dedi.

— Nasıl kanıtlayacaksın?

— Nasıl istersen.

— Pekâlâ, dedim, kasabanın yol durumu için üzülüyorum, haydi ispatla bakalım fil üstünde sinek için üzüldüğümü.

Çuvallasın diye çok somut bir sorun seçmiştim. Kasabanın yol durumu çok kötüydü. Kış günleri haftalarca posta bile gelmiyordu. Üstelik biz bu tartışmayı yaptığımız hafta içinde bir hamile kadınla, apandist krizi tutan babayiğit bir genç şehirdeki hastahaneye yetiştirilememiş yolda ölmüşlerdi. Böyle bir derd file bindirilmiş sinek olur mu?

— Elbet de senin yol derdin de file bindirilmiş sinek, dedi, sen düşünüyorsun sen üzülüyorsun, sanıyorsunki herkes senin gibi.

— Tabii herkes benim gibi, dedim, gencecik kadınla, babayiğit delikanlı yol yüzünden öldüler.

— Görelim bakalım deyip, kapının önünden geçen yaşlı bir adamcağızı Halil Ağa!.. Halil Ağa! Diye çağırdı. Halil Ağa dükkândan içeri girer girmez de sordu:

— Halil Ağa bizim kasabanın yol durumunu biliyorsun.

— Biliyorum Niyazi Efendi.

— Öğretmen Bey bizim kasabanın yol durumu için çok dertleniyor, üzüntüden ince hastalığa tutulacak, sen ne dersin?

Halil Ağa:

— Üzülme Beyim, üzülüp de eline ne geçecek sonracığıma Allahıma şükür iyidir bizim kasabanın yol durumu, biz nelerini görmüşüz, on sene öncesine kadar şehire eşeklerle üç günde gidiyorduk, şimdi öyle mi, posta arabasına sabah bindik mi, ikindini şehirde kılıyoruz, seninki de derdlenecek şey mi? Allaha şükür iyidir bizim yol durumumuz.

Niyazi Efendi «Gördün mü?» deyip Halil Ağayı savdı. Ben:

— Halil Ağa yaşlı adam zamanın getirdiği gelişmeyi gözünde büyütüyor, aslında iyi bir yolla buradan şehire kırkbeş dakikada varılır, adamcağız bunu düşünemiyor, dedim.

— Şu dükkânın önünden geçenlerden istediğini çağır da ona soralım bakalım senin derdinin büyük olup olmadığını, dedi.

Baktım dükkânın önünden ana muhalefet partisinden seçilmiş bir belediye encümen üyesi geçiyor, hemen çağırıp durumu ona anlattım. Sen ne diyorsun dedim, hergün reis aleyhine, iktidar aleyhine, düzen aleyhine atıp, mangalda kül bırakmayan adam:

— Çok büyütmeye değmez, sıkıştın mı Şükrü'nün jipini kiralar birbuçuk saatde şehire inersin, dedi. Apıştım kaldım.

....

Üç dört gün kadar önce oluyor, elimde bir tomar gazete, suratım bir karış yanına uğradım. «Ne o, yine yüzünden düşen bin parça, diye alayla karşıladı. Bırak Allahını seversen diye tersledim.

— Ne var yine, dedi.

— Ne olacak rezillik, uçak şirketleri ellerindeki hurdaları sokuşturmak için Türkiye'deki ilgililere onüç milyon rüşvet vermişler, bundan kötüsü olur mu?

— Bunda ne kötülük var? dedi.

— Haydi canım sende, her türlü ahlâksızlığı mübah görüyorsun, Hacıların işini yaparken de din, iman, ahlâk sözlerini hiç dilinden düşürmüyorsun.

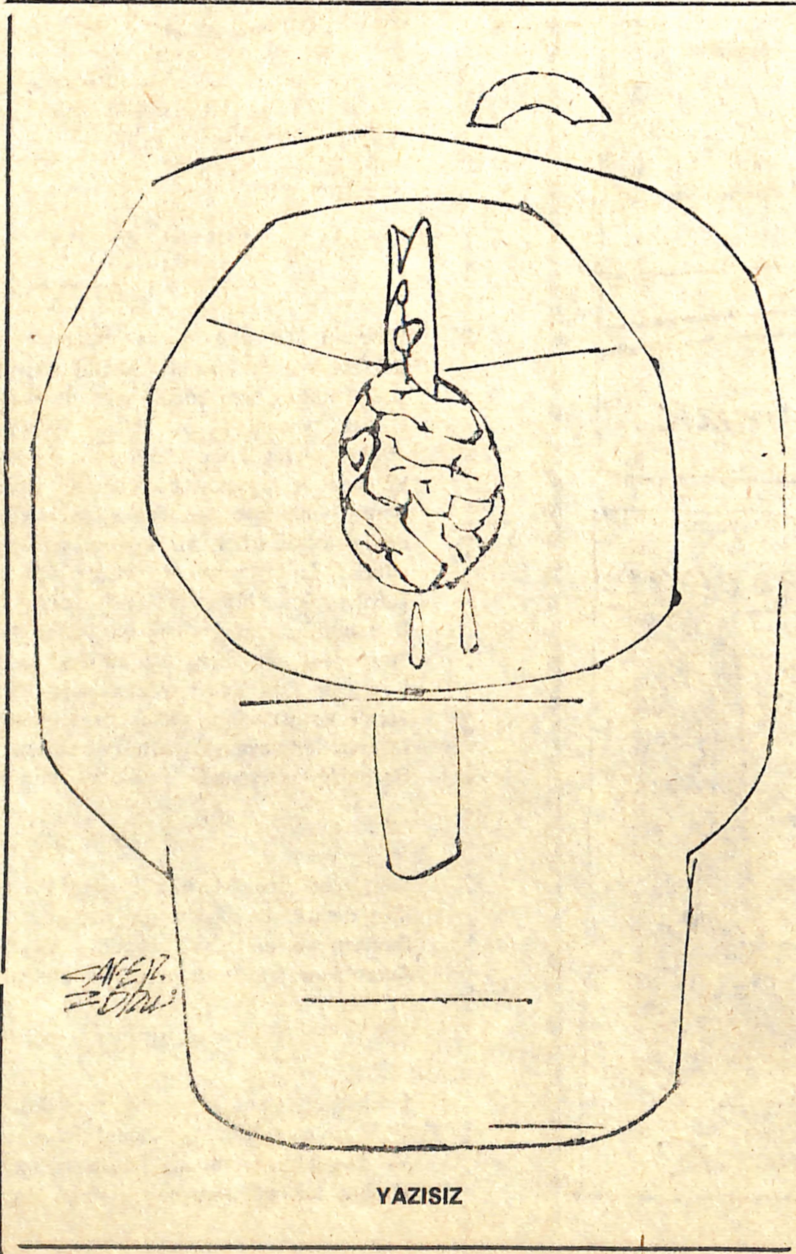
— Rüşvet ahlâksızlık değildir ki anam babam.

— Ya nedir

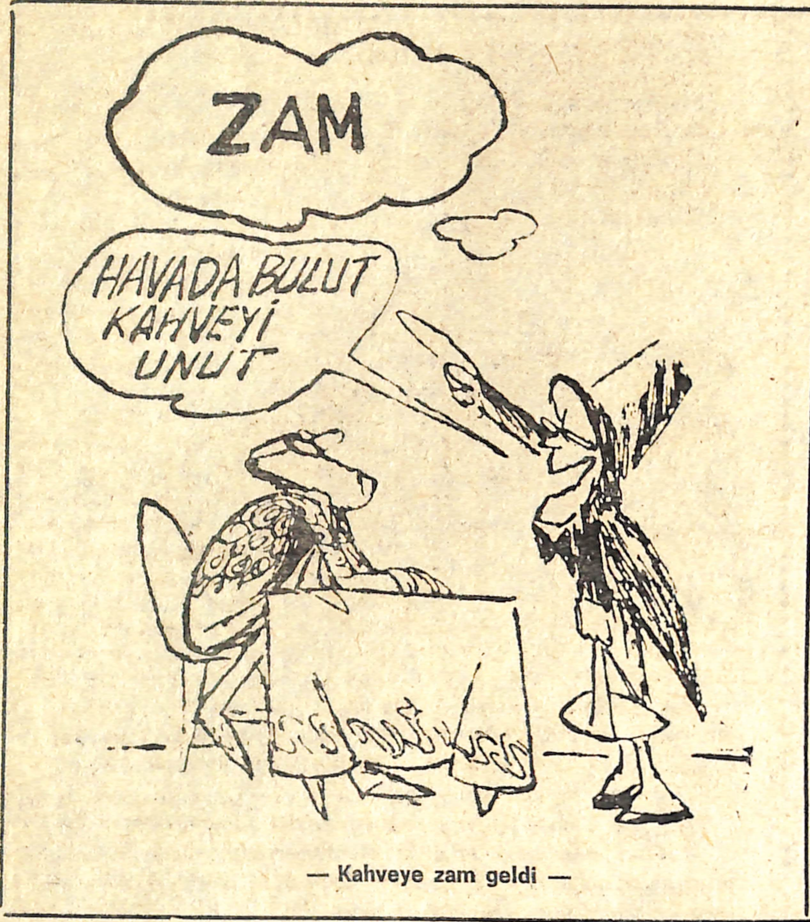
— Kolaylık vergisi.

— Ayıp be ayıp, yeri geldi mi dinden, imandan söz edersiniz, yeri geldi mi de ahlâksızlık yasal görürsünüz, neymiş efendim rüşvet kolaylık vergisiymiş bari rüşvet almıyanları devletin işlerini zorlaştırıyor diye mahkemeye verin.

— Dini, imanı karıştırma, hediye verip etrafını hoşnut etmek dinen sevaptır.

YAZISIZ

— Kahveye zam geldi —

— Bırak lâf gevelemeyi, dedim, neredeyse rüşvet vermenin dinimizde yeri var diyeceksin.

O zamana kadar Niyazi Efendinin sinirlendiğini görmemiştim. Benim saldırışım karşısında birdenbire ciddileşti, savunmaya geçti.

— en hiç rüşvet almadın mı yani?

— Ben bir öğretmenim, kimin ne işini görüp rüşvet alacağım, tabii almadım dedim.

— Ya aldınsa?

— Almadım, almam da.

— Geçen gün seninle iddialaştık da seni mat etmiştim hatırlıyor musun?

— Evet.

— O gün seni içmeye götürmüştüm.

— Evet.

— Yemeğin parasını ben verdim.

— Ben verecektim, verdirmedin.

— İşte o yemek rüşvetti sana.

— Haydi canım sende, ben senin hiçbir işini görmedim ki, artık dostlar arasında bir yemek ısmarlamayı da rüşvet sayıyorsun.

— Rüşvet değil, kolaylık vergisi.

— Her neyse neden senin yemeğin bana rüşvet olacakmış?

— Bak, dedi, o gün ben seni yemeğe götürdüm, yemekde seninle birşey konuştum, ne konuştuğumu hatırlıyor musun?

— Belediye tahsildarı Hasan'ın çocuğunun durumu nasıl? diye sordun.

— Sen de çocuğun durumu iyi değil ama, babası çok fakir o yüzden geçireceğim, dedin.

— Tahsildar Hasan gelseydi ona da öyle söylerdim.

— Soramazdı beyim, dedi, bu işlerin rajonu var, sen kiminle iyi konuşuyorsan Tahsildar Hasan ona gider, ona sordurur. Bana geldi ben de bugünlere göremiyorum kendisini dedim. O da «Aman Niyazi Efendi bir rakı falan içir de şu çocuğun durumunu ayarla,» dedi.

— Yani senin sayende mi geçti çocuk sınıfını?? ?

— Yok canım sen zaten geçirecektin, ben Tahsildar Hasan'ın temsilcisi olarak durumu ayarlamış oldum, rakı paraları da Tahsildar Hasan'ın cebinden çıktı. Sen de rüşvet yemiş oldun, bir daha hint horozu gibi kabarıp durma.

Delirmenin nemenem şey olduğunu ben o an anladım. Eğer iç sıkıntıları içinde geberip gidiyorsanız, eğer aklınızdan geçenleri insanların yüzüne karşı söyliyemiyorsanız, eğer ah ulan ah elime bir fırsat geçse diye mırıldanıp duruyorsanız hiç düşünmeden delirin.

Ben de öyle yaptım ve o anda delirdim. Niyazi Efendiye bütün gücümle bir tane yapıştırdım. Delirince bir tane yapıştırıp bırakmıyorsunuz. İçinizden geldiğince ayaklarınızın altına alıp pestilini çıkarabiliyorsunuz. Canımın istediği gibi keyfini çıkara çıkara çiğnedim Niyazi Efendiyi. Dükkânın önünden geçenler zor zaptettiler beni. Polisler gelip karakola götürdüler.

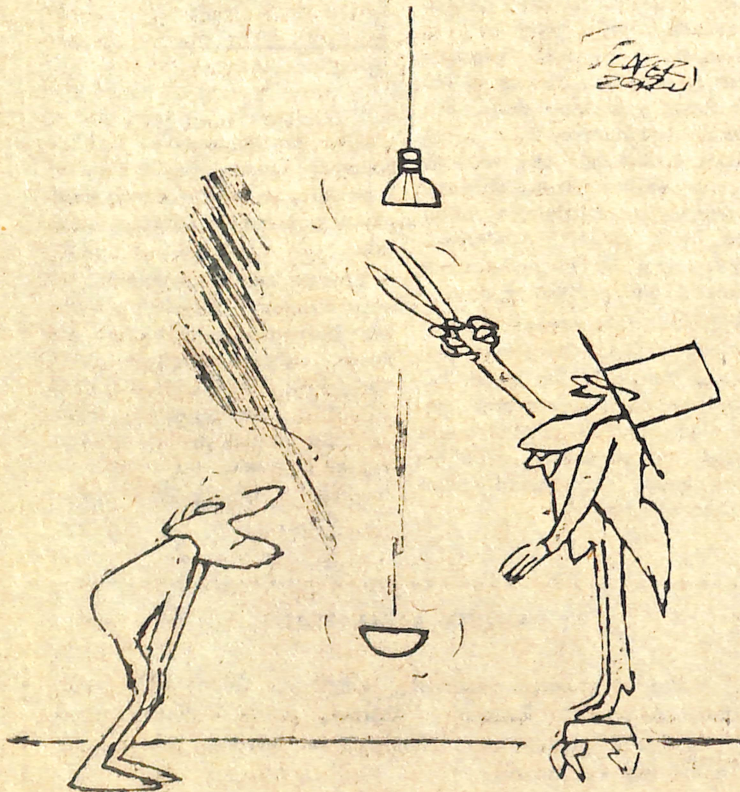
Niyazi Usta şikâyetçi olduğu için doktora gönderipp rapor aldırmışlar. Savcı da tanıklara ve rapora bakarak beni içeri tıktı. Ne yapacağımı şaşırdım. Eğer altı ay ceza alırsam öğretmenlik de elden gidecek. Kuyruğundan kapana kısılmış fare gibi içerde volta atarken ziyaretçin geldi diye haber verdiler. Niyazi Efendi vasıtasıyla rüşvet yemek yedirmeye kalkışan Tahsildar Hasan gelmiş.

— Beni Niyazi Efendi gönderdi, Begüm, dedi. Eğer şu bonoları imzalar da Niyazi Usta'ya beşbin lira kolaylık vergisi verirseniz şahsi şikâyetini geri alacak, sizi bugün tahliye ettirecekmiş...

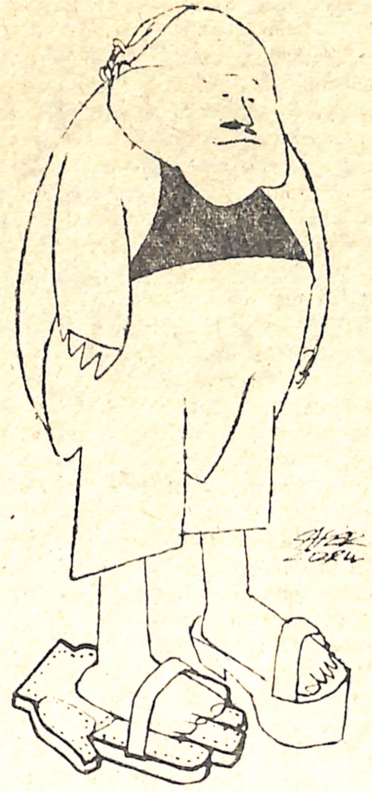
....

Senetleri imzalayıp tutukevinden çıktım. Şimdi her ay başı bin lira olmak üzere Niyazi Efendiye kolaylık vergisi veriyorum.

İBRAHİM KAYNAR

TASARRUF!

YAZISIZ

PADİŞAHIM SEN ÇOK YAŞA

Akmasada hiç suyumuz;
Padişahım sen çok yaşa!
Su gibi berrak huyumuz
Padişahım sen çok yaşa!

* * *

Kesilce de ceryanımız
Kalmasa da dermanımız,
Çöple dolsa her yanımız;
Padişahım sen çok yaşa!

* * *

Dolmasa da hiç filemiz,
Bitmese de gailemiz
Yolda kalsa kafilemiz;
Padişahım sen çok yaşa!

* * *

Tasarrufa yönelsek de
Yokluk ile bilensek de
Kapı kapı dilensek de;
Padişahım sen çok yaşa!

* * *

Halimizi sormasan da
Bir karara varmasan da
Hiç sözünde durmasan da:
Padişahım sen çok yaşa!!!..

Kenan DUMAN

YÜRÜ YAVRUM

Yürü yavrum
Yürü!
Yürüteyim seni!..
Bu maaşla nasıl
Büyüteyim seni?

GİDENLER!

Yağa zam gelir
Aşımız gider..
Suya, sabuna
Zam gelir..
Gaza tuza
Zam gelir..
«Böyle evde
Yaşanmaz» der
Eşimiz gider..
Kumaşa zam gelir
Donumuz gider..
«Gözüm üstünde
Kaşım var» deme
Ona da zam gelir
Kaşımız gider..
Oduna zam gelir
Sobamız gider
Maşamız gider..
Sanmayın
«Eyvallah» der
Kışımız gider...

NELER OLUR?

ELEKTRİK kısıtlaması yüzünden sanayimiz zor durumda imiş!.. Fabrikalarımız üretimi durdurursa ne olur? Hiç düşündünüz mü? Düşünmediniz ise, gelin hep beraber düşünelim: Kumaş fabrikaları üretimi durdurursa ne olur? (Kısa pantolon modası) diye bir moda çıkar her halde ortaya!.. Ya da ülke, (ÇIPLAKLAR KAMPI) haline gelir!

Yağ fabrikaları üretimi durdurursa ne olur? Yağcıların değeri artar. Belki de karaborsaya düşerler. Ya ev hanımları? Onlar da, SANA'yı ekmeklerine değil, bundan böyle tencerenin dibine sürerler.

Peki, un fabrikaları üretimi durdurursa ne olur Hiç! Bu alanda oldukça şanslıyız galiba!.. Elimizde geniş stoklar var. Çöpler bir türlü ortadan kalkmadığına, alınmadığına göre, çöpe attığımız ekmekleri alıp kullanma pozisyonuna girebiliriz derhal!

Ya naylon fabrikaları üretimi durdurursa ne olur? «Aman durdursun» diyelim.. iyi olur!

«NAYLON KIZLAR ÇIKACAK!» diye bekleyenler beklemekten vazgeçer de kızlarımız koca bulur. Ya şeker fabrikaları?..

Eğer şeker gibi bir karınız varsa.. şeker fabrikalarının üretimi durdurması sorun olmaz. Alırsınız bir (çimdik) karınızdan atarsınız çay bardağına... sonra afiyetle içersiniz çayınızı. «Ya şeker gibi karımız yoksa..» diyeceksiniz.. Siz karınıza hiç «şekerim!» demedinizse, şeker sıkıntısı çekmek zorundasınız çekin keratalar!

EŞİTLİK

Kadınlar eşitlik istiyor, isterler elbette! Bakıyorsunuz, güzel bir kadın geçiyor.. peşinde bir sürü erkek, kuyruk olmuş. «Ayıptır» diyor kadın «Ben evliyim, bırakın peşimi lütfen!» dinleyen kim?..

Kuyruk uzadıkça uzuyor!..

Öte yandan bir dişi, ardına baka baka gidiyor... Peşinde kimsecikler yok! Davetkâr bakışları kadının dul olduğunu âdeta haykırıyor. «Ben bekârım!» diyor. Bakan kim, gören kim, dinleyen kim Bu durumu geçelim...

İki güzel kadın, ikisinin de peşinde bir sürü erkek!

Birisinin peşindeki erkekleri sayıyorsunuz, onbeş! Evet, tam tamına onbeş! öteki kadının peşindeki erkekleri sayıyorsunuz.. Dokuz! Evet, tam dokuz tane!

Peşine dokuz tane erkek takılan kadın, dönüp de:

«Benim bundan neyim eksik ayol?» diye sorsa bu erkeklere, haksız mı? Boşuna mı eşitlik istiyor bu kadınlar? Niçin vermiyoruz?

KIZARTILAN KÖPEK

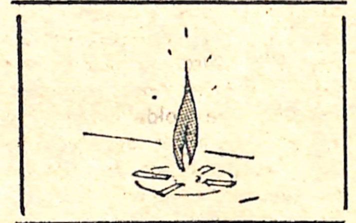
ÜÇ aydır işsiz olduklarını ve paralarının bittiğini belirten gençler «Hırsızlık ve soygun yapmaktansa, sinemanın bahçesinde bulduğumuz köpeği yemeğe karar verdik!» demişler.

Köpeği kesip derisini yüzdükten sonra kızartıp yemişler.

Gençler, «Hırsızlık yapmaktansa...» diyorlar.. Ne var ki köpeği kesip yemekten değil, hırsızlıktan tutuklanıyorlar.

Açlık insana her şey yaptırır, her şey yedirir ama, doğrusu bu gençler de ağızlarının tadını bilen, zevk sahibi kişilermiş. Kaniş cinsi bu süs köpeğinin değeri 5 bin liraymış çünkü!

Belki de, zevk sahibi olmanın ötesinde akıllıca davranmış olabilir bu gençler!.. Bir sokak köpeğini yakalayıp yeselerdi, kuduz olma olasılığı çıkmaz mıydı ortaya? Oysa sahipli, cins bir köpek kuduz olma olasılığından oldukça uzaktır.

Belki de, bu gençler bu süs köpeğini yemekle, ülkemizde köpeklere ne kadar değer verildiğini göstermek istemiş olabilirler.

Köpeğin sahibi gençlerden davacı olurken.. Hayvanları Koruma Derneği olaya kayıtsız kalmıyor. Hemen harekete geçiyor!.. Peki, FAKİRLERİ KORUMA DERNEĞİ ne yapıyor? Hiçbir şey! Bu durum, açıkça gösteriyor ki hayvanlar bu ülkede daha insanca yaşam sürdürüyor.

— Kahveye yüzde yüz zam yapıldı —

YÜZÜNE BAKAN KİM?

Kadın sere serpe uzanmıştı kumlara!.. Güneş yakıyordu, kızarıyordu vücudu kadının... Güzeldi, gençti kadın! Adamın biri bikinisini göstererek, «Bunlarda hiç utanma yok!» dedi. «Yüzleri hiç kızarmıyor!»

«Elbet kızarmaz yüzleri!..» dedim «Kimse yüzlerine yiyecekmiş gibi bakmıyor ki!..»

SİZİN İÇİN...

BALIK MI - PALÛK MU

Trabzona ailece bir ahbaplarıma gitmiştik. Bir gün dokuz yaşındaki oğlum Baba balık alalım dedi. Misafir bulunduğumuz evin beş yaşındaki kızı atılarak.

— Haçan sen okula da gideysun ama daha palûk demesini bile bilmeyisin. Ona balık değil palûk denir diyerek düzeltme yaptı.

Ekrem TERZİOĞLU
Sedefciler Sok. 67/13
Keçiören - ANKARA

BU FİLMİN SANSÜRÜ VARDIR.

Dün sinemada
Romantizmin karıştığı
Seks filmi oynuyordu...
Mini mini çocuklar,
Babalarının yapmadığını
Daha doğrusu bilmediğini
Seyredip duruyorlardı...
Türk filmi
Çin filmi
Seks filmi
Bozuk düzenin ereği...
Nerede ey arkadaş
Kanunların gereği?

AGUŞ'UN HALİ

Ağuş'un, Yok ve Tok adında iki karısı vardı. İkisine de ayrı ayrı ev tutmuştu. Yok'a uğramadığı zaman Yok bilirdi ki, Aguş Tok'tadır. Tok'a uğramadığı zaman Tok bilirdi ki, Ağuş Yok'tadır... Birgün Aguş, hangisine gideyim diye yolda kararsız yürürken, dalgınlıkla ağzı açık bir lâğım kuyusuna düşer. Ve kendi kendine söylenir:

— Yok der ki, Aguş şimdi Tok'tadır.

— Tok der ki, Aguş şimdi Yok'tadır.

— Bilmezler ki, Aguş şimdi boğazına kadar boktadır...

Veysel KARASOY

BABASI İMİŞ

Saat oniki olmuş. Öğle yemeği paydosuna çıkmıştık. Yanımda yeni tayin olan Sivil savunma memuru arkadaş vardı. Yemekleri evde değil lokantada yiyorduk. Aramızda şöyle bir konuşma geçti:

— Haydi Öz-Et lokantaya gidelim.

— Ben oraya gelmem.

— Niye

— Çok kazık

— Öyledir.

— Sana kazık gelmiyormu?

— Gelmiyor. Çünkü kasabada hesap alan kişi babam da ondan!

Adres:
Sadi DURUKAN
Ziraat Mühendisliği
Çorlu — TEKİRDAĞ

(Abdullah ERTOĞLU

ISPARTA'NIN GÜLÜ ÇOBAN SÜLÜ...

**«Yok» sözüne illeti vââ,
Kalkınmaya hizmeti vââ,
Kardeş, yeğen milleti vââ
Korur, Demirel, Demirel..
Pek güvenir kıratına,
Gülmek yarar suratına,
Zamları halkın sırtına,
Vurur Demirel, Demirel..
Faşizm denen batmış ilke,
Yaraşmaz diyerek Türk'e,
Kominizmi tek tehlike,
Görür Demirel, Demirel..
Ortakların bolluğunda,
Sen iktidar koltuğunda,
Vatandaş «yok» kuyruğunda,
Yürür, Demirel, Demirel..
Verilmezse halka kıymet,
Sen istediğince hükmet,
Kurduğunuz bu hükümet,
Çürür, Demirel, Demirel..**

**Hidayet DİNKARDEŞİ
Yıldız Mah. Serpme Sokak No. 13 Çankaya — ANKARA**

NOTALARIN DİLİNDEN

Ömür biter yol bitmez
— Şöför Rüstem —
Kendine iyi bak
— Dr. Mehmet Rahatsız —
365 günüm yandı ha yandı
— Belgeli Saffet —
Kıymayın efendiler
— 40 milyonun sesi —
Sakla samanı gelir zamanı
— Stokçu Avni —
Bir tanem beni hatırlar mısın?
— Dolu —
Eylül'de gel
— Haziran sınavı —
Kaç yıl geçti aradan?
— Kahve —
Sarhoşun biri
— Rakı —

**Hüseyin CANIMANA
P.K. 7 — Kozan/ADANA**

(Şenol YOROZLU)

BİLDİKLERİMİZ

— Dört senede bir yapılan seçimleri iyi biliriz ama her gün gerekli geçimi bilmeyiz.

— Öğrenci hareketlerinin nedenlerini pek bilmeyiz ama zam paketinin nimetlerini iyi biliriz.

— Kitap okumayı bilmeyiz ama başkalarının canına okumayı çok iyi biliriz.

— Oy kullanmayı, oy kullanma yaşlarını, sokak savaşlarını iyi biliriz ama kimi seçtiğimizi, kimi seçmemiz gerektiğini, seçilince de memleket idare etmeyi hiç bilmeyiz.

— Sağ - Sol kavgasını iyi biliriz ama suntanın mobilyadan mı, mobilyanın suntadan mı imâl edildiğini bilemeyiz.

— Solcu geçinmeyi biliriz de Orhan Kemal'den tek satır okumayı bilmeyiz.

— Başımızda dönen değirmenin hızını, taşının ağırlığını, öğüttüğü dertleri biliriz ama bu değirmenin suyu nereden gelir bilmeyiz.

— Muhalefet yapmayı iyi biliriz ama ele geçen en olumlu fırsatları değerlendirip iktidar olmayı bilemeyiz.

— Meydanlarda nutuk atmayı biliriz ama iktidar olunca sözümüzde durmayı bilmeyiz.

— Parayla, torpille şöför ehliveti almayı biliriz ama gaz pedalinin neye yaradığını pek bilmeyiz.

— Ramazan ayında oruç tutmayı biliriz ama ağzımızı tutmayı hiç bilmeyiz.

— Yurt gerçeklerini pek bilmeyiz ama Pele'nin kaç gol attığını iyi biliriz.

— Başkalarının önüne kuyu kazmayı biliriz ama bir gün o kuyuya kendimiizn de düşebileceğini bilemeyiz.

— Armut ağacından kaşık yapmayı biliriz ama kaşığın sapını ortaya getirmeyi bilemeyiz.

— Orman yakmayı biliriz ama bir ağaç yetiştirmeyi bilemeyiz.

— Okuma yazmayı hakkıyla bilmeyiz ama bordro imzalamayı iyi biliriz.

— Namık Kemal'i pek bilmeyiz ama Sophia Loren'in vücut ölçülerini gayet iyi biliriz.

— Doğru dürüst konuşmayı bilmeyiz ama başkalarının yazdığı şiiri tenkid etmeyi çok iyi biliriz.

— Halka iyi program sunmayı bilmeyiz ama her sene 250 lira televizyon vergisi almayı iyi biliriz.

— Divan edebiyatını bilmeyiz ama duvar edebiyatını çok iyi biliriz.

— Söz vermeyi, verdiğimiz sözün altını çizmeyi iyi biliriz ama nedense sözümüzde durmayı hiç bilmeyiz...

Kenan DUMAN

PAUL Favre, telefonu açarak, santraldaki memura:

— Günaydın madam, dedi. T.R.İ. 87.34'ü bağlar mısınız lütfen? Nasıl? Harflerle değil, rakamlarla mı çalışıyorsunuz sadece? Pardon, haklısınız. Bir saniye.. defterime bakıyorum... Evet, 824, 87, 34... mersi.

Paul Favre, alıcıyı yerine koyduktan sonra bakışları hayallerle doldu. Claudine'le ilgisini kesin olarak kesmeğe karar vermişti artık. Onsekiz aydan beri beraberdiler. Claude'in güzelliğine diyecek sözü yoktu ama ne yazıkki sevişmeleri sona erdiğinde, birbirlerine söyliyecek bir şey bulamıyorlardı. Öylesine büyük bir fikir ayrılığı içindeydilerki... Yaşam hakkında en ufak bir öneride bulunacak olsa, ondan kendisininkine apayrı bir cevap alıyordu. Bu da ya çekişmelere, ya da kırgınlığa neden olduğundan susmağı tercih ediyor, buluştuklarında sadece sevişiyorlardı. Hayır, Paul'ün bir kadında aradığı sadece bu değildi!

Telefon sesile düşüncelerinden ayrıldı.

— Alo... Claudine'le konuşabilir miyim? Evet, bekliyorum.

Yeniden hayallere daldı Paul. Her şeye rağmen, birlikte geçirdikleri güzel saatler belirdi anılarında. Oh, bunları da inkâr edemezdi ya...

— Alo... Claudine, sen misin? Dinle, ben Paul, seninle çok önemli konuşacaklarım var. Hoş olmıyan şeyler.... Öğle tatilinde, saat birde Royal sokağı 25'inci durakta beni bekle. Hayır, şimdi bir şey söyliyemem. Görüşmek üzre.

Alıcıyı kapattığında, birden daha rahat hissetti kendini Paul. En güç adım atılmıştı. Gerisi bir çorap söküğü gibi kendiliğinden gelecekti. Özgürlüğüne kavuşmuş sayılırdı. Yakın tatil gözlerinin önünde canlanıyor, bir kelebek hafifliğiyle genç güzellerle plajlarda dolaşıyordu. Yirmi sekiz yaşındaydı.

Claudine'e gelince, onun için endişe etmiyordu. Aynı yaştaydılar ve güzeldi, becerikliydi. Kolaylıkla bir erkek arkadaş daha, hatta kafa dengi bir koca bulabilirdi. Çocukları da olurdu...

Bu son düşünceyle, kalbinde hafif bir sancı duydu. (Onu şimdiden kıskanmağa mı başladım yoksa?) diye mırıldandı.

Sonra silkinerek:

— Budala! dedi kendi kendine yüksek sesle. Bu sadece genç bir horoz gururu... Kendi okşadığım kadına başka erkek elinin dokunmasını istemiyorum, hepsi bu kadar... Aşkla bir ilgisi yok bunun...

Claudine, telefonu kapattığında kulakları uğulduyordu. İlk adımı Paul atmıştı. Çoktan beri anlaşamadıklarını o da kabul ediyordu. Paul'ün sesindeki sertlik niyeti üzerinde hiç bir kuşku bırakmıyordu.

Öğle tatili olunca, çantasının kordonunu omzuna geçirerek çalışmakta olduğu kurumdan çıktı.

Bir büfeden aldığı sandviçle karnını doyurarak Royal caddesine doğru yürümeye başladı. Kısa etekliği, güzel bacaklarını meydanda bırakıyor, cafelerde oturan erkek bakışlarını hayranlık ışıltılarile, yaşlı kadınlarınkini de kıskançlı kıvılcımlarile dolduruyordu.

Saat tam birde Royal sokağı 25'inci duraktaydı. Paul henüz gelmemişti. Sadece uzun boylu, esmer, yakışıklı bir genç vardı orada. Birini bekliyor olmalıydı o da, sık sık saatine bakıyor, kısa adımlarla çevresinde küçük turlar atıyordu. Claudine'e açık bir ilgiyle baktı.

İtiraf etmemekle beraber, Claudine adamakıllı etkiendi bu bakışla.

Paul ile olan ilgilerinin hiç bir zaman devam etmiyeceğini biliyordu. Bununla beraber, tehlikeli olmasına rağmen, yine de umut ediyordu. Bu günse, her şeyin sona ereceğini anlamasına rağmen, yine de üzülüyordu.

Aşk olmasa da, başka bağlar vardı aralarıda. Örneğin, alışıklık gibi. Hem bu ayrılık korkutuyordu da onu. Yalnız kalmamak için —her zaman bir yuva kurmak umuduyla— yeniden başlıyacak, yeni maceralara atılacaktı. Hiç te hoş bir şey değildi bu... Korkuyordu, korkuyordu, yeni hayal kırıklıklarından, hırpalanmaktan, hasılı, bütün yeniliklerden korkuyordu.

Saniyeler geçiyor ve Paul görünmüyordu. Önünde durduğu durağın ötesindeki apartmanlara, bir fotoğraf acentesine girenler çıkanlar vardı.

Esmer delikanlı da kendisi gibi sabırsızlanıyordu. Claudine birden titredi. Bu genç adamın bir karar almış olarak kendisine doğru geldiğini gördü.

— Bağışlayın madmazel, dedi genç adam. Burada bir genç kızla randevum vardı. Geleceğini haber gönderdiği halde gelmedi. Ben de daha fazla beklemek niyetinde değilim. Alaya alınmaktan hiç hoşlanmam zira. Siz burada daha fazla bekliyecekmisiniz?

— Evet... tabii, diye kekeledi Claudine.

— Şu halde, sizden bir ricam var. Eğer ben gittikten sonra, genç bir kız gelirse, ona adının Claudine, olup olmadığını ve Paul adında birile randevusu olup olmadığını sorar mısınız?

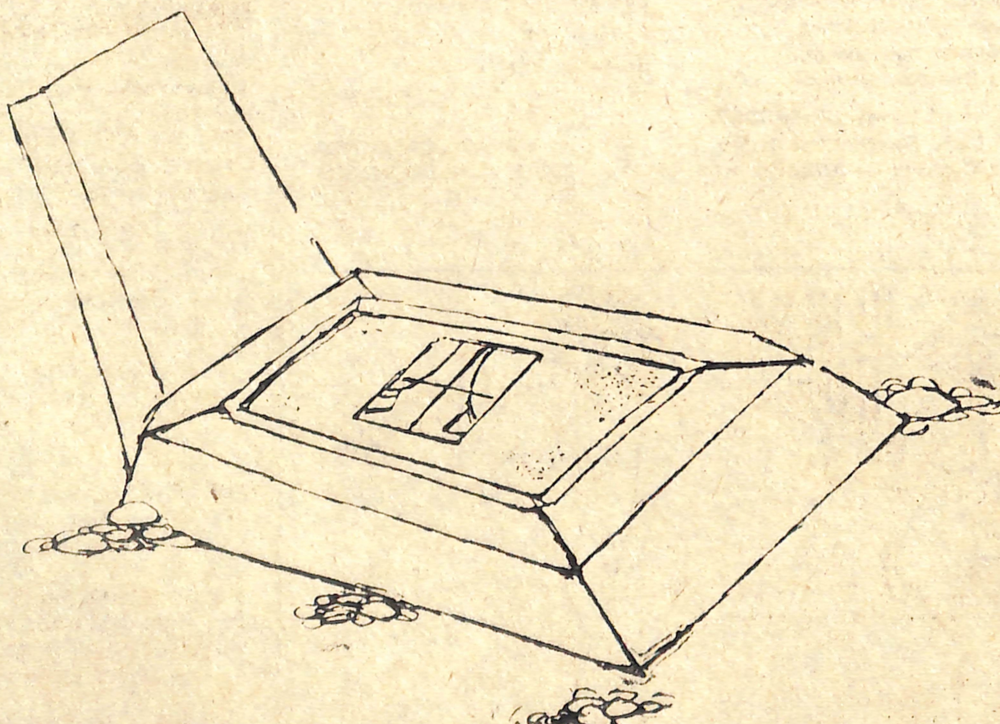
— Na... nasıl? Ne dersiniz? Olacak şey değil bu! Eğer benimle alay ediyorsanız çok kötü kalpli biri olmalısınız.

Adam hayretle bktı.

— Adım Claudine'dir mösyö, diye devam etti Claudine. Burada beklediğim arkadaşımın adı da Paul. Bu sabah büroma telefon ederek burada randevu verdi... Hem, sanırım bu son randevumuz olacaktı. Çünkü anlaşamıyorduk.

Esmer delikanlı düşünceye daldı. Sonra Claudine'i kolundan çekerek kaldırımdaki en yakın gazinoya soktu.

— Geliniz. Zira sanırım bu gün buraya hiç kimse gelmiyecek. Son randevuya.

Dünyaya açılan pencere!

Bir ay tatil çabuk geçiyor ama, onu unutmak için bir yıl ister!

Gazinonun küçük masası başında, Paul, santral memurunun yaptığı yanlışlığı Claudine'e anlattı. Durumu anlamakta gecikmemişti. Bürosunda olmadığı anlar için bir mesajı vardı. Not alırdı sekreteri. Kendisinin ve arkadaş olduğu kızın ad benzerliği, bırakılan haberin Claudine tarafından değil de, santral memuru tarafından oluşu, bu yanlışlıklara neden neden olmuştu. Ama işin garip tarafı, o da anlaşamıyordu diğer Claudine'le.

— Sizin büronuzun numarası T.A.İ. 87,34. Benim tanıdığım Claudine'in numarası ise T.R.İ. 87,34'dür. Yakınlığı ve yanlışlığı görüyorsunuz ya... Bağışladınız mı?

— Tesadüf, ya da başka adıyla kader, çok garip, diye cevap verdi Claudine. Telefon tellerinin ucunda, birbirlerine, zamanında, aşktan söz eden Claudine ile Paul varmış... Adlarımız da aynı olduğuna göre...

Kahkahalarla gülüdler.

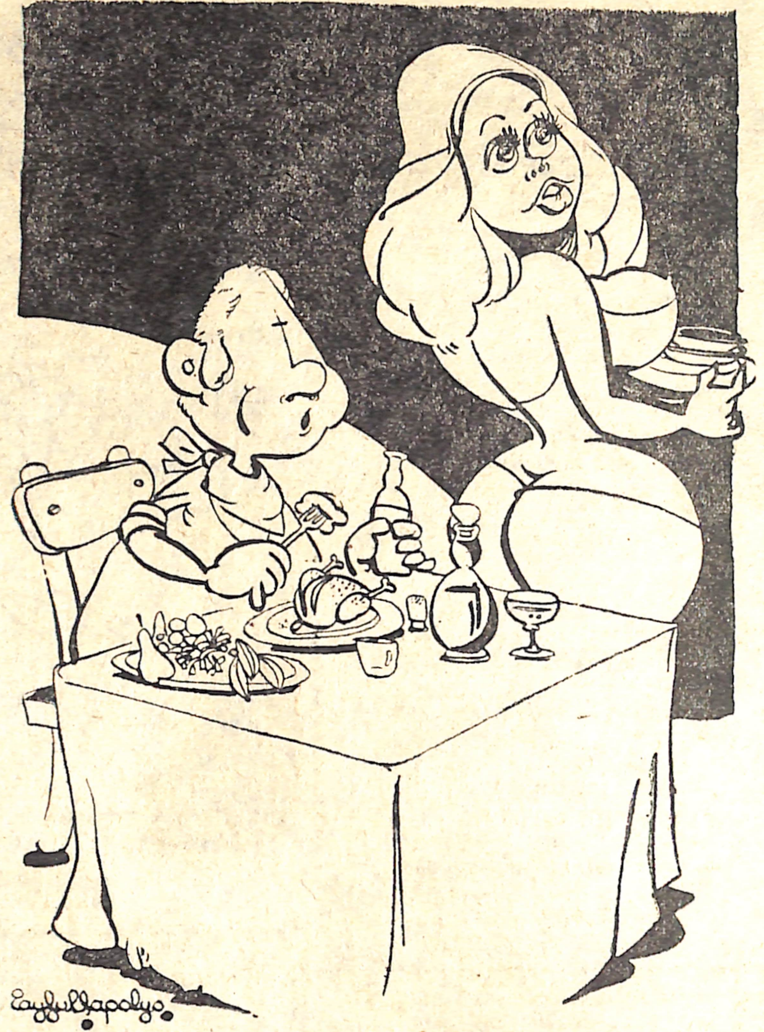
Claudine'i bürosuna bırakan Paul, akşam buluşmak üzre söz aldı ondan. Bütün öğleden sonra, ikisi de, akşama kadar sadece birbirlerini düşünmüşlerdi.

Yirmi dört saat sonraysa, birbirleri için yaratıldıklarına emindiler. Birbirlerinden hoşlandıkları gibi, aynı şeyleri düşünüyorlardı.

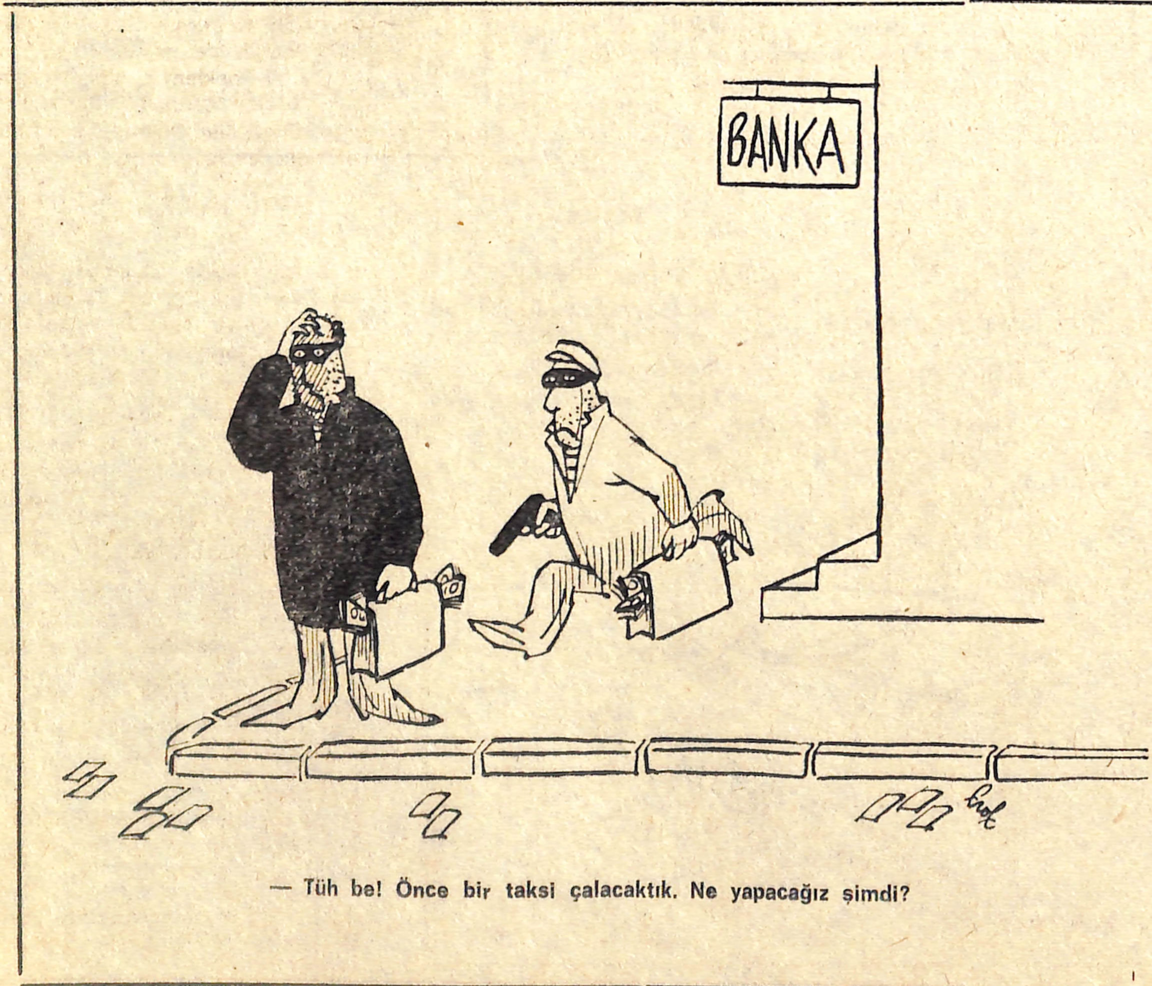
Diğer Paul ile... diğer Claudine... acaba, onlar da birbirlerine rastladılar mı dersiniz? Neden olmasın?

O günden sonra, hiç değilse, o şehirde, iki mutlu çift daha katılmıştı diğer mutlular arasına. Zira, unutmamak lâzım, yağmurdan sonra güneş doğar!

Çeviren: SÜHEYLA AYKUT

Kadın — Ne olurdu benimle de böyle ilgilenebilseydin!..

— Tüh be! Önce bir taksi çalacaktık. Ne yapacağız şimdi?

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden
Ergin Ortaç

Dizildiği ve basıldığı yer :
Dilek Matbaası
Tel : 26 63 78

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.

Fiyatı : 4 T.L.

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 200 — TL. Altı aylığı 100 TL. Yurt dışı yıllığı 400 — TL. Altı aylığı 200 — TL.

Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

MİLLETLER GÜLÜYOR

ISLIK

Müdür, büroda ıslık çalan memura çıkıştı:

— Mösyö, çalışırken ıslık çalmanın yasak olduğunu bilmiyor musunuz

— Ben çalışmıyorumki ama... Sadece ıslık çalıyorum, diye memur pişkin bir tavırla cevap verdi!

VARDI!

Çocuk annesinin yanına neşeyle girdi:

— Doğum gününde sana ne hediye edeceğimi biliyor musun anne? diye sordu.

— Hayır yavrum.

— Kocaman bir vazo.

— Büyük vazomuz var ya...

— Evet vardı. Ama az önce kırıldı!

— Karnı aç olan, ne olursa olsun yer!..

KURBAN

Psikolog, iradesi kuvvetli bir kimsenin bütün arzulara karşı koyabileceğini söylerken, dinleyicilerden biri:

— İşte ben öyle bir insanımdır, dedi.

— Olabilir, diye cevap verdi doktor. Fakat ara sıra iradenize boyun eğdiğinizi sanıyorum.

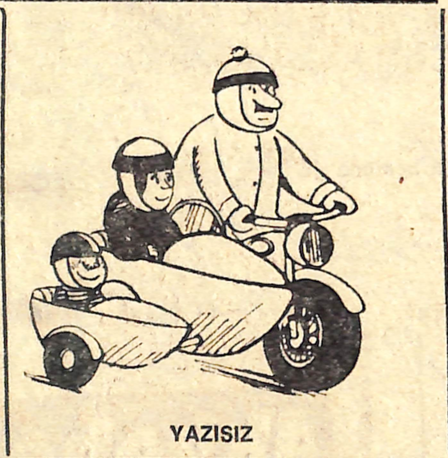
— Ben aksini iddia ediyorum!

— Evli misiniz?

— Evet.

— Bu durum, iradenizin kurbanı olduğunuzu göstermiyor mu:

— Hayır efendim. Karımın kurbanı olduğumu gösteriyor!

YAZISIZ

HEDİYE

Geç kalan karısını merak eden adam, neredeyse düşünmekten deli olacaktı. Nihayet kapıda bir anahtar döndü, kucağındaki paket yığınının arkasından kadının başı göründü. Elindeki paketleri divana attıktan sonra kendisi de bir koltuğa oturan kadın:

— Ayaklarıma kara sular indi, dedi. Hepsi de senin dalgınlığın yüzünden... Doğum günümü unutacağını bildiğim için şehri altüst ederek hesabına, kendi hediyemi aldım!

— Kızacak ne var baba? Muslukçu banyodaki deliği arıyor!

ÖRNEK

Bir delikanlı, arkadaşına:

— Doktorlar, hastalıkların öpücükle bulaştığını söylüyorlar, dedi.

— Ben de onların fikrindeyim, diye arkadaşı cevap verdi.

— Nasıl örneğin?

— Bak, geçen gün Albert'in karısını dudaklarından öpüyordum, Albert geldi üstümüze... ve ben bir hafta yataktan çıkamadım!

MEYVALAR

Bir çiftlik sahibi, genç ameleye:

— Kiraz ağacı ile erik ağacını birbirinden nasıl ayırd edersin diye sordu.

— Üzerlerindeki meyvalarından, cevabını verdi amele.

— Ya mevsim kış ve meyvaları yoksa?

— O zaman beklerim efendim meyvaların olmasını!

DELİLİK

Kadın avukatına gitti ve:

— Boşanmak istiyorum, dedi. Delilik bir boşanma nedeni değil midir?

Avukat gülümsedi ve alçak sesle:

— Aynı zamanda, evlenme nedenidir de, cevabını verdi.

ÜSTÜN

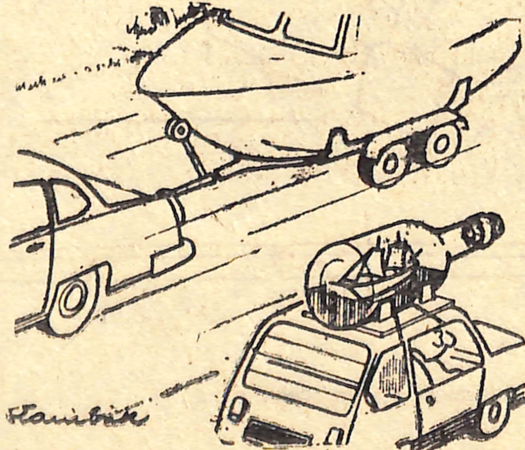
Ünlü bilgine sordular:

— Her şeyden üstün bir kuvvetin varlığına inanır mısınız?

— İnanırım, dedi bilgin.

— Kimdir, yada nedir örneğin?

— Karım!

YAZISIZ

SU

Anti alkolikler topluluğu üyelerinden biri bir gazinodaydı. Gazino sahibi:

— Su, alkolden çok insan öldürmüştür, dedi.

Anti alkolikler topluluğu üyesi, hayretle:

— O nasıl şey öyle? diye sordu.

— Nasıl olacak, tufandan bahsedildiğini duymadınız mı siz hiç?

BABASI

Sosyal sigorta memuru, gişedeki müşteriye:

— Dosyanıza neden Jojojorye Dududuvavall diye adınızı yazdınız? Hasta mısınız yoksa?

— Hayır, hasta değilim, nüfus kâğıdımda adım nasıl yazılıysa öyle yazdım. Babam biraz kekemedir. Ben doğduğumda da fazla heyecanlandığından, adımı bu şekilde söylemiş, böyle yazmışlar!

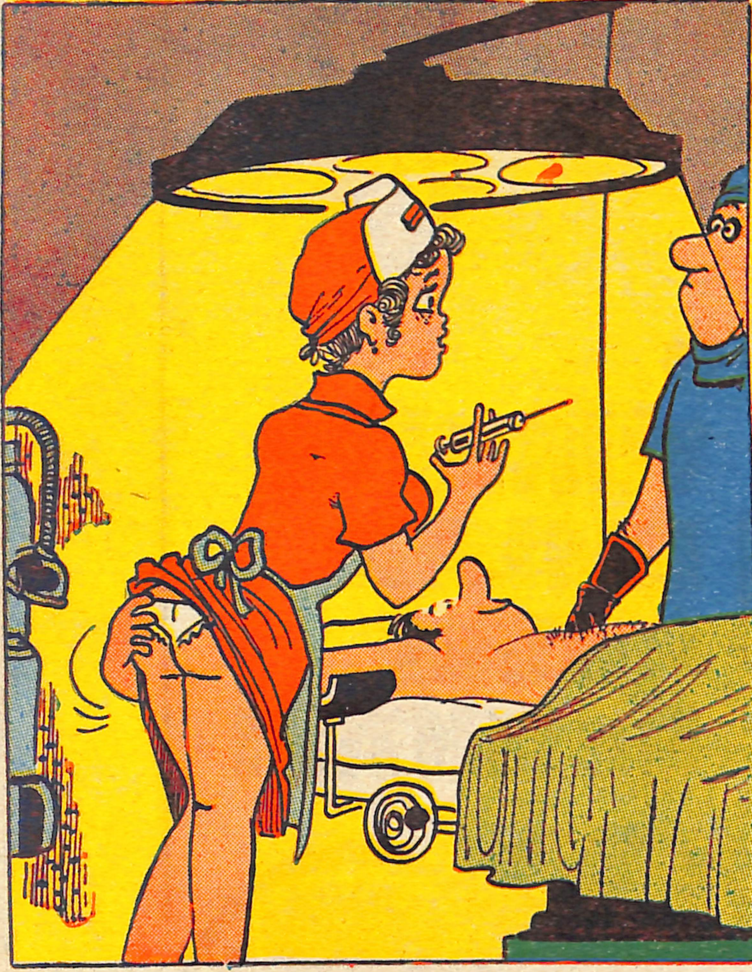
"EMEKLİLERE İKRAMİYELERİ KADAR EV KREDİSİ"

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

..şükürler olsun!

Akbaba

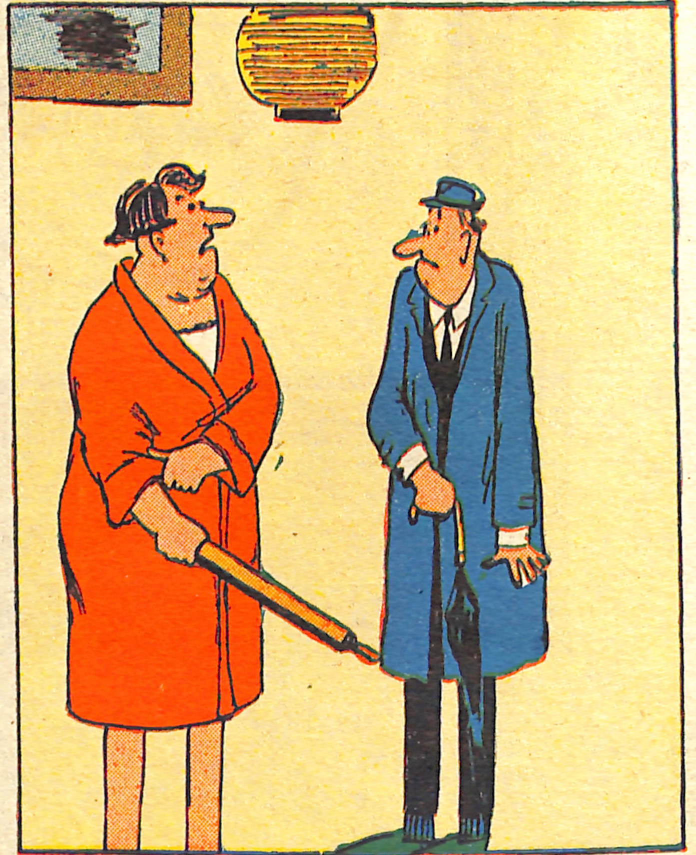
– HENÜZ BAYILMADI İNANIN BANA DOKTOR!

– GEMİNİN BİR İLERİ BİR GERİ GİTMESİNİN NEDENİNİ BULDUM!

– KABUĞU SİZİN İÇİ BENİM DEMEK İSTİYOR!

– SANA BÖREK YAPTIM! ANCAK GEÇ KALDIĞIN İÇİN ÖNCE OKLAVAYI SONRA BÖREĞİ YİYECEKSİN!